

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 21 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1996 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 2ο • ΦΥΛΟ 76ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Κλείσαν οι δρόμοι, δέσαν κι οι κάβοι...

Δύομισι μήνες μετά τις εκλογές του καναπέ, βρισκόμαστε μπροστά στην πραγματικότητα που οι περισσότεροι από μας είχαμε διαβλέψει, αγνοώντας το μειλιχίο ύφος και τον αποστεωμένο λογιστικό λόγο των κομμάτων.

Ο αγώνας των αγροτών που ξεκίνησε πριν 20 περίπου μέρες με τους αποκλεισμούς των εθνικών δρόμων, κάνει φανερές τις κοινωνικές επιπτώσεις της έντασης στη σύνδεση με τον ευρωπαϊκό παράδεισο, σύνδεση που αποφάσισε αυτή η κυβέρνηση να διεκπεραιώσει. Ο ευρωπαϊκός προσανατολισμός της χώρας που ξεκίνησε πριν από μια δεκαπενταετία περίπου, δεν συνάντησε σοβαρές κοινωνικές αντιστάσεις όλη αυτή την περίοδο. Έτσι σήμερα οι αντιστάσεις που δημιουργούνται δεν είναι αποτέλεσμα κοινωνικών και πολιτικών επιλογών, με τις διαφορετικές προοπτικές που αυτές θέτουν, αλλά αποτέλεσμα εσχάτων αναγκών επιβίωσης και της διατήρησης των εργατικών και κοινωνικών κατεκτημένων. Είναι δύσκολο σήμερα αυτοί οι λόγοι να μπορέσουν να ανταγωνιστούν τις κυρίαρχες επιλογές. Δεν είναι τυχαίο λοιπόν που τα αιτήματα των αγροτών σ' αυτές

τις κινητοποιήσεις είναι κυρίως οικονομικού χαρακτήρα. Και αυτό γιατί δεν εκτιμήθηκαν σωστά, ή μάλλον σοβαρά, τόσο τα δομικά προβλήματα της αγροτικής παραγωγής, όσο και οι επιπτώσεις της πλήρους ένταξης της χώρας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Και αν οι κύριарχοι γνώριζαν και παζάρευαν τα αντισταθμιστικά οφέλη, π.χ. της ναυτιλίας (τους εφοπλιστές, δηλαδή) σε βάρος της αγροτικής οικονομίας, το επίσημο αγροτικό συνδικαλιστικό κίνημα φρόντιζε να αμβλύνει τις επιπτώσεις και να χειραγωγεί τις διαθέσεις των αγροτών, όταν αυτές έπαιρναν δυναμικές διαστάσεις.

Είναι βέβαια θετικό το ξεπέρασμα των τριτοβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων των αγροτών, που από την αρχή δεν παίζουν κανένα ρόλο σ' αυτές τις κινητοποιήσεις. Είναι ένας ακόμα λόγος πέρα απ' αυτόν των αναγκών επιβίωσης των μικρομεσαίων αγροτών, που ο αγώνας τους έχει τότε διάρκεια και αποφασιστικότητα. Αυτό δεν σημαίνει πως οι συντονιστικές επιτροπές είναι ριζοσπαστικές και κλιμακώνουν ανάλογα με τις διαθέσεις και τους στόχους της πλειοψηφίας των αγροτών τον αγώνα.

Ως ένα σημείο υποκαθιστούν τις τριτοβάθμιες οργανώσεις χωρίς να μπορούν να ελέγξουν -παρόλο που πολύ θα θέλανε- απόλυτα αυτόν τον αγώνα. Είναι, επίσης, γεγονός πως έχουν καθλώσει τους αγρότες στα μπλόκα αγνοώντας τη διάθεσή τους για κλιμάκωση μπροστά στην αδιαλλαξία και τη συκοφάντησή τους από την κυβέρνηση. Μια κυβέρνηση που χρησιμοποίησε όσους μηχανισμούς ελέγχει για να σπάσει από μέσα και απ' έξω αυτόν τον αγώνα. Να τους συκοφαντήσει και να διαστρεβλώσει το δίκιο τους φτάνοντας στο αποκορύφωμα -δια στόματος του υπουργού Γεωργίας- αποκαλώντας τους απατεώνες και βαρυποινίτες. Ο εξουσιαστικός αμοραλισμός και η βαρβαρότητα σήμερα πλασάρεται σαν εκσυγχρονισμός...

Όσο όμως και να μην φαίνεται ότι υπάρχει μια πολιτική διάσταση σ' αυτόν τον αγώνα στη βάση των αιτημάτων, η ικανοποίησή τους όμως θα είναι μια ουσιαστική πολιτική νίκη, που μπορεί να μην ανατρέψει τις κατευθύνσεις και τις επιλογές της εξουσίας, θα δημιουργήσει όμως ένα ευνοϊκό πεδίο για ευρύτερες κοινωνικές και πολιτικές αντιπαραθέσεις και συ-

γκρούσεις. Εξαρτάται από τους αγρότες κατά πρώτο λόγο αυτή η νίκη, να μην εξοπλιστούν, να κλιμακώσουν τον αγώνα τους, όπως νομίζουν αυτοί καλύτερα, να ξεπεράσουν τη στασιμότητά τους, χρησιμοποιώντας κι άλλες δυναμικές μορφές πάλης.

Η κοινωνία είναι μαζί τους. Έχουν την αλληλεγγύη και άλλων κοινωνικών χώρων. Η ουσιαστική σύνδεση με αυτούς, είναι σε δεύτερο λόγο ένας ακόμα όρος για τη νίκη τους. Παρά τα ψέμματα των ΜΜΕ περί κοινωνικής δυσάρεσκειας, η πορεία των αγροτών στην Αθήνα την Πέμπτη 19/12, έτυχε της συμπάθειας και της αλληλεγγύης των κατοίκων της.

Η για μια ακόμη φορά αρνητική στάση της κυβέρνησης στη συνάντησή τους, πρέπει να τους έπεισει για μια ακόμη σκληρότερη και μαχητικότερη στάση. Και σε καμμία περίπτωση η πορεία της Πέμπτης δεν θα πρέπει να αποτελέσει την απαρχή της εκτόνωσης. Η εξουσία αντιμετωπίζει αυτήν την περίοδο σοβαρές πιέσεις από τους αγώνες και άλλων κοινωνικών χώρων, όπως οι ναυτεργάτες, οι εκπαιδευτικοί και οι συνταξιούχοι, με πιο σοβαρό κίνδυνο εκτρο-

πής αυτό των ναυτεργατών -όπως αποδεικνύουν οι δυναμικοί αποκλεισμοί των λιμανιών τις τελευταίες μέρες. Και με την αδιάλλακτη στάση της προσπάθει να ελέγξει την κατάσταση. Μια αδιάλλακτη στάση όμως, που δεν μπορεί παρά να δημιουργεί εσωτερικά προβλήματα και κλυδωνισμούς στην πορεία προς τη σύγκλιση με ένα αβέβαιο μέλλον.

Γ.Κ.

Άρθρο 1. Η Παλλαϊκή Άμυνα έχει "ως κύρια αποστολή της σε περίοδο πολέμου την Τοπική Άμυνα με ένοπλα τμήματα και ως δευτερεύουσα τη συνδρομή στην Πολιτική Άμυνα δια της διαθέσεως τμημάτων σε κρατικές υπηρεσίες κλπ."

Άρθρο 2. Μονάδες της Παλλαϊκής Άμυνας μπορούν να χρησιμοποιηθούν και από τη νομαρχιακή ή τοπική αυτοδιοίκηση για την αντιμετώπιση θεομηνιών ή καταστροφών κατά την ειρήνη και τον πόλεμο.

Άρθρο 3: Ένα ολόκληρο πλέγμα υπουργείων (έξι συνολικά) θα είναι υπεύθυνο για τις μονάδες Παλλαϊκής Άμυνας υπό την ηγεσία του ΓΕΕΘΑ. Οι ένοπλες μονάδες θα συγκροτηθούν απ' το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας, ενώ οι άοπλες απ' το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης. Όμως όλες οι μονάδες θα υπάγονται "διοικητικά και επιχειρησιακά" στους διοικητές των στρατοπέδων της περιοχής.

Άρθρο 9: Η εκπαίδευση θα είναι "μόνο μία φορά το χρόνο ως και 12 μέρες και τα 2/3 του χρόνου αυτού θα διατίθενται για εκπαίδευση Τοπικής (ένοπλης) Άμυνας και το 1/3 για την Πολιτική (άοπλη) Άμυνα".

Άρθρο 6: "Η θητεία είναι υποχρεωτική για τους άρρενες ηλικίας 19-65 ετών και για τις γυναίκες 19-50 ετών. Εξαιρούνται έγγυοι, μητέρες τέκνων ως 12 ετών, όσοι εξυπηρετούν άτομα με ειδικές ανάγκες ή υπερήλικες (...), όσοι τυγχάνουν αναστολής κατάταξης, όσοι αδυνατούν για λόγους υγείας. Σε περίπτωση άρνησης προβλέπεται ποινή φυλάκισης από δύο ως και έξι μήνες και διωκτικές κυρώσεις".

Παράλληλα διεγυρνείται ο θεσμός των οπλιτών και αξιωματικών πενταετούς υποχρέωσης, ενώ "δεν αποκλείεται η μείωση της θητείας κατά δύο μήνες" (sic).

(τα στοιχεία αναφέρονται σε άρθρο στο ΒΗΜΑ της 1ης Δεκεμβρίου)

Όλη η κοινωνία ένας στρατώνας

Μετά από το νέο νομοσχέδιο για τη στρατιωτική θητεία δεν μπορούμε παρά να διακρίνουμε την προώθηση της επαγγελματοποίησης του στρατεύματος, των μισθοφορικών ενόπλων δυνάμεων, όπως εύστοχα επισημαίνει το ΚΚΕ τα τελευταία δέκα χρόνια.

Το παράλληλο νομοσχέδιο για την "παλλαϊκή άμυνα" που με τυμπανοκρουσίες είχε αναγγελθεί προεκλογικά από το ΠΑΣΟΚ δεν στοχεύει φυσικά στην κάμψη μερίδας της αντιπολίτευσης. Θέλει να αποτελέσει τη νέα φιλοσοφία του υπουργείου Εθνικής Άμυνας, τη βάση του νέου αμυντικού δόγματος: **μία κοινωνία στο χακί.** Μία κοινωνία ταγμένη όσο ποτέ στα Εθνικά Ιδεώδη, πειθαρχημένη στους στρατηγούς -πολιτικούς και στρατιωτικούς-, υποταγμένη στην παρεχόμενη Ασφάλεια. Μία κοινωνία που θα συμμετέχει σε παρελάσεις, εκπαιδεύσεις, ασκήσεις (όχι πια επί χάρτου), που θα υπομένει αγγύγυστα μια ζωή-θητεία πληρώνοντας το φόρο της κοινωνικής συναίνεσης. Όχι, δεν θα αργήσουν τα τηλεοπτικά σποτάκια και οι χάρτινες καταχωρήσεις των καραβινάδων, με τη χαμογελαστή αγρότισσα στα χακί, με τους νέους χέρι-χέρι να τρέχουν στο γλιοβασίλεμα με φόντο τους στρατονόμους μιας πύλης.

Το νομοσχέδιο Παλλαϊκής Άμυνας, όπως μας πληροφορεί το καλά ενημερωμένο -από το υπουργείο Εθνικής Άμυνας- ΒΗΜΑ, αναμένεται να ψηφιστεί μέσα στο Γενάρη και θα εφαρμοστεί άμεσα στις "παραμεθόριες περιοχές Αν. Αιγαίου, Δωδεκανήσου, Θράκης, Μακεδονίας και Ηπείρου". Σταδιακά δε, χωρίς να προσδιορίζεται περισσότερο, θα εφαρμοσθεί

και για την υπόλοιπη χώρα.

Καθόλου τυχαία βέβαια, η εφαρμογή του αρχίζει από την παραμεθόρια επαρχία. Θα ήταν δύσκολο, άλλωστε, να εφαρμοστεί καθ' ύλην σε αστικές περιοχές μια και εκεί θα συναντούσε -θέλουμε να ελπίζουμε- σημαντικές αντιδράσεις. Ως "θεσμός" όμως που εφαρμόζεται ήδη στην επαρχία, θα περάσει πιο εύκολα και στις πόλεις, υπό την επίφαση της ισονομίας της ευνομούμενης δημοκρατίας μας.

Και εδώ είναι το κρίσιμο σημείο: αν δηλαδή το ευρύτερο ριζοσπαστικό αντιστεκόμενο τμήμα της νεολαίας κυρίως, θα περιμένει το υπουργείο Εθνικής Άμυνας ή Δημόσιας Τάξης να του χτυπήσει την πόρτα, για να αντιδράσει. Ή θα περιμένει τα πρώτα στρατοδικεία να αρχίσουν να ρίχνουν ολιγόμηνες καμπάνες για να "συρθεί" (ας μας επιτραπεί η έκφραση) στην αλληλεγγύη "για τους φυλακισμένους αντιμυλιταριστές και αντιμυλιταρίστριες". Και ακόμα χειρότερα αν κάποιοι αδράξουν την ευκαιρία της ανέξοδης στρατιωτικής εκπαίδευσης (όπως υποστήριζαν προ δεκαπενταετίας οι αριστεριστές που κατατάσσονταν), ή άλλοι επιλέξουν ατομικές διεξόδους διαφυγής.

Όσο κι αν οι καιροί είναι χαλεποί, θέλουμε να πιστεύουμε ότι μπορεί να οργανωθεί ένα πλατύ μέτωπο από όσους αρνούνται να καταταχθούν. Ένα πλατύ μέτωπο αντίστασης από την αξιοπρέπεια που αρνείται να στρατωνισθεί έστω και για ένα λεπτό της ώρας. Και δεν χρειάζεται καμιά κοινή πλατφόρμα ανάλυσης του κυρίαρχιού του νεοφιλελευθερισμού: ό-ταν ο μιλιταρισμός σκιάζει τους πάντες, η ίδια η πράξη της άρνησής του συμπαρατάσσει και

συσπειρώνει όλους μας.

Και δεν είναι καθόλου ανέφικτη η δημοσιοποίηση, για παράδειγμα, μιας πρώτης χιλιάδας Αξιοπρέπειας μέσα από μια καμπάνια άρνησης κατάταξης **πριν** ακόμα εφαρμοστεί το μέτρο σε όλη τη χώρα. Δεν θα απαιτούνταν παρά η πρωτοβουλία κάποιων, για παράδειγμα, αναρχικών, αντιεξουσιαστών, αριστερών ριζοσπαστών, αρνητών στρατεύσεως (ήδη υπαρκτών), αυτόνομων, ελευθεριακών (κομμουνιστών και μη), ενεργών πολιτών, καταληψιών (σχολείων, σπιτιών, στεκιών), καταστασιακών, μαχητικών οικολόγων, ριζοσπαστών μαρξιστών, συμβουλιακών, φεμινιστριών (ανδρών και γυναικών). Περισσότερο δε, όσων δέχονται όχι μόνο μία από τις παραπάνω ταμπέλες (που αναφέρθηκαν με αυστηρή αλφαβητική σειρά) κι ακόμα καλύτερα όσων δεν δέχονται καμία.

Άλλωστε για όλους όσους το ζητούμενο είναι η **κοινή και οργανωμένη** πράξη, ο απαραίτητος συντονισμός των κινήσεων θα έρθει αβίαστα χωρίς να απαιτεί ιδεολογικές, θεωρητικές ή άλλες συγκλίσεις. Με μόνη τη σύγκληση των προσωπικών ΟΧΙ.

Μόνο τότε, ίσως, η παλλαϊκή άμυνα θα σημασιοδοτούνταν ουσιαστικά.

Κ.Τ.

Υ.Γ. Και μια γλωσσολογική παρατήρηση: ο πηχιάος πρωτοσέλιδος τίτλος "Υπό τα όπλα ως 65 ετών!", δεν προτάσσει αυτό το "ΥΠΟ τα όπλα", δεν υπονοεί, δηλαδή, το ζυγό του στρατεύματος; (γλώσσα λανθάνουσα...)

Merry Christmas and a Happy New Year

Αγαπητοί αναγνώστες, πλησιάζουν οι αγίες μέρες των εορτών. Δηλαδή τι πλησιάζουν, έφτασαν κιόλας. Αν είστε χριστιανοί θα σπεύσετε να γίνετε κοινωνοί της ευλογίας που προσφέρει η γέννησης του Θείου Βρέφους. Αν πάλι έχετε εκσυγχρονιστεί ξεπερνώντας κάθε λογής ανορθολογισμούς, θα εκβιάσετε τον αποχωρισμό των φελλών από τις μπιτολίτες ώστε να ρεύσουν οι καλύτερες προσδοκίες για τον νέο κύκλο της ζωής που αρχίζει. Αν τέλος, είστε ένα τραβεστί αμάλαγμα των δύο παραπάνω (κάτι που συνηθίζεται στην καθ' ημάς ανατολή) θα προσπαθήσετε να συμβιάσετε τα ασυμβίβαστα γεννώντας εκτρώματα. Όπως και να 'χει μην λησμονήσετε ν' ακολουθήσετε κατά γράμμα τα ειωθότα:

α) Κατατάξτε τους οικείους σας σε κατηγορίες σύμφωνα με το ποσό που είστε διατεθειμένοι να ξοδέψετε για το δώρο τους. Προτεινόμενες κατηγορίες: 1. ακριβό για τον ερωτικό/ή σύντροφο/ισσα, 2. λιγότερο ακριβό γι' αυτούς που έχετε ανάγκη, 3. φτηνό για τους φίλους, 4. φτηνίτικο για τους συγγενείς, 5. εντελώς φτηνίτικο για το σπιτονοικοκύρη.

β) Στείλτε σ' όλους τους εμπορικούς συνεργάτες σας ευχετήριες κάρτες Unicef (που είναι και φτηνές και βοηθάνε και τα παιδιά) του τύπου: "Ευχόμθα η γέννηση του θεανθρώπου να φωτίσει εσάς και την οικο-

γένειά σας, να φωτίζει με το φως της αγάπης, της ειρήνης, της ομόνοιας, της γαλήνης, της συναδέλφωσης, της αρετής". Μην ξεχνάτε ότι οι καλές δημόσιες σχέσεις είναι η αρχή κάθε Deal.

γ) Ντου στο Continent. Σκεφτείτε τα παιδιά της Αφρικής που πεινάνε και χαρείτε την τύχη σας.

δ) Τραβάτε αγοράστε έλατο και γεμίστε το λαμπιόνια. Εν συνεχεία βάλτε το στο μπαλκόνι. Φροντίστε να είναι το πιο φωτεινό της περιοχής για να τη σπάσετε στους μαλάκες τους γείτονες.

ε) Προετοιμαστείτε να φάτε και να πιείτε μέχρι σκασμού.

στ) Φάτε και πιείτε μέχρι σκασμού.

ζ) Αφού φάτε και πιείτε μέχρι σκασμού, βγείτε για κλάμπινγκ.

η) Πλακωθείτε στα ξύδια (αν είστε και μουράτοιο καπνίστε και καμιά τριανταριά τσιγάρα περίεργα).

θ) Ξεράστε.

ι) Πάθετε τροχαίο.

Αν τώρα είστε σε κανένα μπλόκο, αν είστε σε κανένα λιμάνι, αν δεν έχετε δουλειά, αν αισθάνεστε διανοούμενος αυτό το άρθρο δεν έχει τίποτα να σας προσφέρει. Είπαμε να γράψουμε τίποτα και για τη σωτηρή πλειοψηφία.

G.A.

Την περασμένη Τρίτη πραγματοποιήθηκε μια απόλυτα αποτυχημένη συγκέντρωση της Γ.Σ.Ε.Ε. Οι γραφειοκράτες κομματοσυνδικαλιστές δεν εξήγγειλαν ούτε καν τη γνωστή 24ωρη τουφεκιά και αρκέστηκαν σε μια απλή τρίωρη στάση εργασίας. Στην συγκέντρωση αυτή, έδωσε ξεχωριστό τόνο η δυναμική παρέμβαση ατόμων απ' τον εξωκοινοβουλευτικό χώρο, που ανεβαίνοντας στην εξέδρα των ομιλητών, έδωξαν τον πρόεδρο του Εργατικού Κέντρου Αθήνας, διακόπτοντας για λίγο τη στημένη φιάστα. Στην ενέργεια συμμετείχαν και σύντροφοι του αναρχικού χώρου οι οποίοι κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης μοίρασαν την παρακάτω προκήρυξη:

1. Χθές στην Γαλλία και την Ιταλία, σήμερα στην Ελλάδα, την Τουρκία και την Ισπανία, αύριο στην Αγγλία, τη Γερμανία, την Αμερική. Εργάτες, αγρότες, καταπιεσμένες μειονότητες, νέοι κι απόμαχοι της δουλειάς, ξεσηκώνονται καθημερινά σε κάθε γωνιά της γης για να καταγγείλουν και να διεκδικήσουν αγωνιστικά, θέτοντας υπό αμφισβήτηση ολόκληρο το σύστημα εκμετάλλευσης και αλλοτρίωσης. 2. Η επιχείρηση καπιταλιστική ανασυγκρότησης του κεφαλαίου και του κράτους και αναδιάρθρωσης των όρων εκμετάλλευσης και κυριαρχίας, που από τις αρχές της προηγούμενης δεκαετίας εξαπέλυσαν οι κυρίαρχες τάξεις σ' ολόκληρο τον κόσμο, είχε και για τη χώρα μας τις τραγικές της συνέπειες για όλους τους εργαζόμενους. Αποτέλεσε μια συνδυασμένη επιχείρηση υλικής βίας και ψυχολογικού καταναγκασμού που απλώθηκε σε όλους τους τομείς της ατομικής και κοινωνικής ζωής, αξιοποιώντας όλες τις δυνατότητες που η κατοχή του κράτους, ο έλεγχος του κρατικού μηχανισμού και ο ενισχυμένος ρόλος των ΜΜΕ πρόσφεραν στο κεφάλαιο και τους εξουσιαστές της ζωής μας.

Σημαντικό εδώ ο ρόλος των χειραγωγικών μηχανισμών της εξουσίας (κόμματα, συνδικαλιστική γραφειοκρατία, ΜΜΕ, κλπ) στην προσπάθεια για μια στρατηγικής σημασίας νίκη πάνω στο κοινωνικόδιεκδικητικό κίνημα.

Στήριξαν με όλα τα διαθέσιμα μέσα στην προσπάθεια για τον παραπέρα κερματισμό της εκμεταλλευόμενης τάξης και την καλλιέργεια ενός κλίματος ανασφάλειας και αβεβαιότητας για το σήμερα. Έκαναν ό,τι τους ήταν δυνατό για να ενισχύσουν μια τάση απομονωτισμού και αναζήτησης ατομικών διεξόδων, ενσπείροντας την ηττοπάθεια και τον συμβιβασμό.

Μέσα σ' ένα τέτοιο περιβάλλον που όλοι οι μηχανισμοί κυριαρχίας συνεγίσταναν για να δημιουργήσουν, οι εκμεταλλευόμενοι αποξενωμένοι από την παραγωγή διαδικασία, κατακερματισμένοι και στριμωγμένοι, επιδιώχθηκε να παραμείνουν αδρανείς ή υποταγμένοι στους χειραγωγικούς μηχανισμούς, με μειωμένες δυνατότητες αυτοοργάνωσης κοινωνικών αγώνων που θα μπορούσαν να πάρουν συνολικά αντιθεσμικό - ανατρεπτικό χαρακτήρα.

3. Διανύοντας ήδη τη δεύτερη δεκαετία η επιχείρηση, παρά την αγριότητα της, δεν φαίνεται να πετυχαίνει τους στόχους της.

Η επιχείρηση νομιμοποίησης της εξουσίας και της εκμετάλλευσης μέσω της ιδεολογικής συναίνεσης των εξουσιαζόμενων δεν πέρασε.

Η ελπίδα δεν θάφτηκε και η ανθρώπινη ουσία εξακολουθεί να ανθίσταται.

Ο ξεσηκωμός των αγροτών, οι κινητοποιήσεις των εργαζομένων, οι αγώνες των νέων, το αποδεικνύουν καθημερινά.

Βρισκόμαστε στο επίκεντρο μιας εξελισσόμενης σφαιρικής κρίσης της κυριαρχίας που ξεκινώντας από την οικονομία αγκαλιάζει όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής.

Βρισκόμαστε στην αρχή μιας παρατεταμένης περιόδου κοινωνικής αποσύνθεσης που οδηγεί στην δημιουργία εξεγερτικών καταστάσεων. Καταστάσεων, που μέσα από την αυτονομία των αγώνων σε ρήξη με του χειραγωγικούς μηχανισμούς, ανοίγουν το δρόμο που οδηγεί στην πραγματική κοινωνική Απελευθέρωση.

Οι καθημερινοί αγώνες, απεγκλωβισμένοι από τα γρανάζια της θεσμικής δράσης, γίνονται στοιχεία μιας γενικευμένης πάλης για την εξάλειψη της κυριαρχίας και εκμετάλλευσης σε όλες τους τις εκφράσεις.

Η αυτονομία των αγώνων, η πολυμορφία, η γενικευμένη και σύνδεση τους μέσα από μια διαδικασία αυτοοργάνωσης και κοινωνικής αλληλεγγύης, πρέπει να αποτελούν τη σταθερά επιδίωξη όλων των αγωνιζόμενων ανθρώπων, στην πάλη τους για μια συνολική Κοινωνική και Ατομική Απελευθέρωση.

Αυτοοργάνωση - αυτονομία - διαρκής ρήξη - γενίκευση των αγώνων - αλληλεγγύη
Εργατική Αυτοοργάνωση

Δημοσιεύουμε την παρακάτω προκήρυξη που μοιράστηκε σε παρέμβαση της Πρωτοβουλίας στα μπλόκα των αγροτών την προηγούμενη Κυριακή, καθώς και σχετική απάντηση από δύο μέλη της.

Αλληλεγγύη στο δίκαιο αγώνα των αγροτών

Η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας χαιρετίζει το δίκαιο αγώνα των αγροτών, που, μέσα στο νεοφιλελεύθερο χειμώνα, ορθώνουν το ανάστημά τους, αυτοοργανώνονται και αντιστέκονται στη σκληρή επίθεση κυβέρνησης και Ευρωπαϊκής Ένωσης, διεκδικώντας το δικαίωμα στο εισόδημα, τη ζωή, την αξιοπρέπεια.

Ζούμε όλοι, καθημερινά την εφαρμογή μιας πολιτικής άγριου νεοφιλελευθερισμού, που εκφράζεται στη χώρα μας αλλά και διεθνώς με αναδιάρθρωση της παραγωγής σε όλα τα επίπεδα, ιδιωτικοποιήσεις, συρρίκνωση της μικρής και μεσαίας παραγωγής, μείωση του εισοδήματος, απολύσεις, ανεργία, περιθωριοποίηση και εξαθλίωση όλο και μεγαλύτερων τμημάτων της κοινωνίας. Μια πολιτική σχεδιασμένη για να εξυπηρετήσει τη συσσώρευση κερδών στις μεγάλες πολυεθνικές επιχειρήσεις, στο τραπεζικό και χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο. Μια πολιτική που για τους εργαζόμενους, τους άνεργους, του μικρούς παραγωγούς, τη νεολαία, τους μετανάστες σημαίνει φτώχεια, περιορισμό των ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, μετατροπή σε πολίτες β' κατηγορίας.

Μέσα δε αυτές τις συνθήκες, ο αγώνας σας σηματοδοτεί μια ιδιαίτερη στιγμή στο κίνημα των αντιτάσεων στην Ελλάδα και στην Ευρώπη. Ξέρουμε ότι, εκτός από τις δυσκολίες που έχει κάθε αγώνας, έχετε να αντιμετωπίσετε επιπλέον τη συκοφάντηση, την αλαζονεία και τις απειλές της κυβέρνησης, που, πιστή στο ρόλο του διαχειριστή των επιλογών του Μάαστριχτ, προσπαθεί να απομονώσει το κίνημά σας από άλλες κοινωνικές κατηγορίες. Είναι γνωστά τα όπλα της. Ανασύρονται από το ίδιο πολυχρησιμοποιημένο οπλοστάσιο στο οποίο καταφεύγουν πάντα όλες οι κυβερνήσεις απέναντι σε κάθε κοινωνικό αγώνα. Οι εργαζόμενοι, οι φοιτητές, η νεολαία, κάθε κοινωνική ομάδα που αγωνίζεται είναι για τις κυβερνήσεις "αντικοινωνικές μειοψηφίες" και "συντεχνίες".

Ως Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας, αλλά και ως εργαζόμενοι, άνεργοι και νέοι, δεν μπορούμε παρά να σταθούμε αλληλεγγύη στην εξέγερσή σας. Ο αγώνας σας μας αφορά, είναι και δικός μας αγώνας. Είναι ο αγώνας ενάντια στον ίδιο εχθρό που αντιμετωπίζουν και οι εξεγερμένοι ινδιάνοι και όλο το μεξικάνικο κίνημα, χιλιάδες χιλιάδες μακριά, στη ζούγκλα και στις πόλεις του Μεξικού: τη νεοφιλελεύθερη πολιτική και την καπιταλιστική βαρβαρότητα, που, είτε εκφράζονται με τις επιταγές του Μάαστριχτ στην Ευρώπη είτε με την συμφωνία της NAFTA στην Αμερική, οδηγούν στην καθημερινή εξαθλίωση. Εκεί, οι Ζαπατίστας, με μια πλατιά δημοκρατία της βάσης, με τις αποφάσεις να παίρνονται στις ίδιες τις τοπικές κοινότητες, αλλά και όλος ο μεξικάνικος λαός, αγωνίζονται ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, το ξεκληρίσμα των αγροτών, την περιθωριοποίηση όλο και περισσότερων κομματιών του πληθυσμού, αγωνίζονται για την δυνατότητα να καθορίζουν μόνοι τους το δικαίωμα για μια ζωή με δικαιοσύνη και αξιοπρέπεια.

Είμαστε όλοι κομμάτια του ίδιου παζλ: του παζλ της αδικίας και της εκμετάλλευσης. Γι' αυτό και η μοίρα μας είναι κοινή. Γι' αυτό όμως και δυνατότητες για ένα καλύτερο αύριο είναι κοινές. Κάθε νίκη του κινήματος σε οποιαδήποτε γωνιά του πλανήτη είναι νίκη όλων όσων αγωνιζόμαστε για ελευθερία και αξιοπρέπεια. Είμαστε αλληλέγγυοι στον αγώνα των Ζαπατίστας γιατί ο αγώνας τους είναι δίκαιος και δίνει ελπίδα στους αντιστεκόμενους όλου του πλανήτη. Είμαστε αλληλέγγυοι και στον δικό σας δίκαιο αγώνα, γιατί η νίκη σας θα είναι νίκη όλων μας, νίκη όλων όσων πληττονται από την νεοφιλελεύθερη βαρβαρότητα, όλων όσων τα όνειρα δεν χωράνε στον γκριζό κόσμο που μας υπόσχονται...

Αθήνα 14 Δεκέμβριου 1996

Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας

Εμπρός στο δρόμο που κλείσανε οι αγρότες ή Todos somos trakteristas

Μετά από την πρωτοβουλία της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας να συντάξουν και να μοιράσουν κείμενο αλληλεγγύης στον δίκαιο αγώνα των αγροτών, παίρνουμε κι εμείς την πρωτοβουλία -ως μέλη της Πρωτοβουλίας- να πούμε τον καμμό μας.

Σύντροφοι, μην δίνετε καμία σημασία στην εύκολη και από καθ' έδρας κριτική που ασκούν οι βολεμένοι του κινήματος των καθαρών και οι φιλολογούντες απόντες από τους κοινωνικούς αγώνες (παρεπιπτόντως μήπως ξέρει κανείς τι απέγινε ο σύντροφος Σταμούλος;). Είναι ολοφάνερο ότι η κριτική είναι συνενοχή. Ενδεικτικά της επιφυλακτικότητας που υπάρχει είναι τα σχόλια που ακούστηκαν από χθεσινόβραδυνη ετερόκλητη ομήγυρη, μετά την ανάγνωση του κειμένου σας. "Όπου γάμος και χαρά, η Βασίλω πρώτη", αναφώνησε γνωστός λαογραφίζων τύπος. "Μάλλον έχουν μπερδέψει τις βούρτσες με τις βούρτσες", συμπλήρωσε κραγμένος σεξιστής, ενώ παραδίπλα γαλλοαναθρεμμένη κουλουριέρα μονολογούσε: "Αναζητώντας το χαμένο επαναστατικό υποκείμενο".

Στο Aguascalientes της Βιοκαρπέντ

Σύντροφοι, ο αγώνας σας, που είναι και αγώνας των αγροτών, που είναι και αγώνας των Ζαπατίστας, είναι δίκαιος. Χαϊρόμαστε που γρήγορα ξεμπερδέψατε με ανούσια ερωτήματα του τύπου ποιά κίνημα; ποιές αντιστάσεις; ποιά δίκτυο αντιστάσεων; και με συνοπτικές διαδικασίες εντάξατε την εξέγερση των αγροτών "στο κίνημα των αντιστάσεων στην Ελλάδα και την Ευρώπη". Όταν ο αγώνας γίνεται στον τόπο σου δεν υπάρχει χώρος για κριτική, η οποία πολύ εύκολα διατυπώνεται όταν πρόκειται για τους εξεγερμένους Ζαπατίστας, στην άλλη πλευρά του ωκεανού. Γαλανόλευκη εναντίον μεξικάνικης (1-0).

Αντύπα, vive, vive, la lucha sigue, sigue

Σύντροφοι, είναι γεγονός πως το αίτημα των Ζαπατίστας για αυτοοργάνωση, συλλογικότητα και αμεσοδημοκρατία έχει διαποτίσει τη βάση της αγροτικής εξέγερσης, σε πείσμα της ψευδούς εικόνας των τηλεοπτικών παραθύρων και των υστερικών φεμινιστριών που ωρύονται για τις διακοσμητικές νοικοκυρές δίπλα στο καζάνι -με τη φασολάδα- που βράζει. Είναι γεγονός πως οι αγρότες έχουν δίκιο. Τώρα θα μας πείτε, γιατί οι συνταξιούχοι έχουν άδικο, που είναι και δίπλα μας; Όχι βέβαια, και αυτοί διαδηλώνουν πάνω-κάτω στο Μαξίμου, και αυτοί συγκροτούνται, και αυτοί διεκδικούν. Όμως, για αντικειμενικούς λόγους, δεν υπάρχουν τα περιθώρια, ούτε να ζυμωθούμε μ' αυτούς, ούτε να συμμετάσχουμε στην εξέλιξη της πάλης τους, ούτε να δώσουμε ελπιδοφόρα μηνύματα. Με άλλα λόγια, μπορεί η εικόνα του γέρο με τη μαγγούρα να χωρέσει στα πολύχρωμα όνειρά μας;

Και για να τελειώσουμε. Σύντροφοι, το σύνθημα δεν μπορεί παρά να είναι ένα: Καρδίστα, Τσιάπας, κοινός αγώνας. Ως γνωστόν, ένας είναι ο εχθρός, ο καπιταλισμός, άντε και ο νεοφιλελευθερισμός. Πειράζει αν εμείς ενδιάμεσα πάμε κανένα σινεμά;

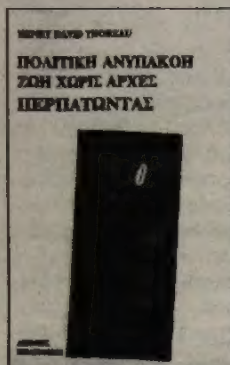
Οι χαμένες συνυφάδες της Λούξεμπουργκ και για την έρευνα: Ν.Π. - Ε.Π.

Υ.Γ. 1: Βεβαίως οι αναγνώστες -αν υπάρχουν- ποσώς ενδιαφέρονται για όλα αυτά της συγγραφής δηλαδή δήθεν εξυπνάδων ή της ανταλλαγής υπερβολών. Πολύ περισσότερο δε, οι αγρότες. Για την ακρίβεια, χέστηκε η φοράδα στ' αλώνι, ή επί το τεχνολογικότερον, έμεινε το τραχτέρι από μπουζί. Άμα το λέει η περδικούλα τους, λίγη σημασία έχει η περιστασιακή συμπαράσταση και ακόμη λιγότερη η κριτική της θαλπωρής της Πατρίδας. Αλλά να, γράφουμε καμιά μαλακία, περνάει η ώρα, διασκεδάζουμε και την πλήρη της πάλης.

Υ.Γ. 2: Πάντως το ερώτημα παραμένει: ποιά είναι η πραγματική ταυτότητα του Subcomandante Πατάκι;

HENRY DAVID THOREAU (1812-1862)

- ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΥΠΑΚΟΗ (Civil Disobedience)
- ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΑΡΧΕΣ (Life Without Principle)
- ΠΕΡΠΑΤΩΝΤΑΣ (Walking)

Η γεννήθηκε στο Κόνκορντ της Μασαχουσέτης, σπούδασε στο Harvard κλασική φιλολογία, φυσική ιστορία και μαθηματικά. Δίδαξε σε διάφορα σχολεία, σύντομα όμως έρχεται σε σύγκρουση με το ανταρτικό παιδαγωγικό σύστημα και τα εγκαταλείπει. Ελεύθερο πνεύμα και βαθύς γνώστης της φιλοσοφίας της ζωής, έζησε για δύο χρόνια (1845-1847) στις όχθες της λίμνης Ουώλντεν, σε μία ενταγμένη αρμονική διαδικασία ταυτότητας μέσα στην αδιάσπαστη ενότητα της φύσης, με εκείνη την μοναδική αίσθηση που αγκαλιάζει το σύμπαν, εκφράζοντας την αδιαχώριστη διασύνδεση του εγώ με τον εξωτερικό κόσμο. (Περισσότερα στοιχεία για τη ζωή και το έργο του Henry David Thoreau παρατίθενται στην εισαγωγή του Oscar Gargill).

Επανεκδίδοντας πριν από ένα χρόνο το ΟΥΩΛΑΝΤΕΝ γράφαμε:

"Η Διεθνής Βιβλιοθήκη αρχίζει την δεύτερη εκδοτική της περίοδο με το ΟΥΩΛΑΝΤΕΝ. Το βιβλίο είχε εκδοθεί σε λέγα αντίτυπα το 1981 και ανταποκρινόταν στα αισθήματα όλων όσων μετά το τέλος του κινήματος που διαφαινόταν πως άδενε προς το κλείσιμο του κύκλου του, επρόκειτο να αρνηθούν την απόγνωση και τα σκοτάδια της

"Νέας Τάξης" που εκνοφορείτο. Όλων όσων προσπάθησαν και προσπαθούν να αντιπαραβάλλουν την αυτογνωσία και την συμφιλίωση στην ένταξη και τον απανθρωπισμό".

Σήμερα, που περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη εποχή το ανθρώπινο είδος βιώνει την μακρά νύχτα της απώλειας του προσώπου του και τα εφιαλτικά όνειρα της ύπνωσής του, σήμερα που εμείς οι άνθρωποι σε κάθε γωνιά του πλανήτη μας αποκομμένοι από τον φυσικό μας περίγυρο, αντιμετωπίζοντας τον παρά ανήκοντας σε αυτόν αυτές τις ημέρες της πώσης και του ανιέρου, της αποκάλυψης δολιοφθοράς ενάντια στα παιδιά μας, τους πατέρες μας, και τις μάνες που μας γέννησαν, σ' αυτούς που αποκαλούμε φίλους και στους συνανθρώπους μας, στις τρελές αγελάδες, τους αρρώστους, και τους οικονομικά ανίσχυρους, σήμερα που όλα εν πλήρη συγχύσει είναι εναντίον όλων και κυρίως εναντίον του εαυτού μας, εκδίδουμε για πρώτη φορά στην ελληνική γλώσσα τα αξιόλογα έργα του H.D. Thoreau "ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΥΠΑΚΟΗ", "ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΑΡΧΕΣ" και "ΠΕΡΠΑΤΩΝΤΑΣ", που το καθένα από αυτά αποτελεί έκφραση μιας βαθιάς γνώσης της φιλοσοφίας της ζωής και φωτεινό οδηγό, καθώς και απάντηση σε κύρια ζητήματα των ημερών μας. Ενέπνευσαν και εμπνέουν φωτισμένους ανθρώπους και κινήματα σε όλον τον κόσμο, όπως τον Μαχάτμα Γκάντι, τον Μάρτιν Λούθερ Κινγκ, τον commandante Μάρκος στο επαναστατημένο Τσιτάς στο Μεξικό.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΥΠΑΚΟΗ (CIVIL DISOBEDIENCE) εκδόθηκε για πρώτη φορά το 1849. Ο Oscar Gargill στην εξαιρετική εισαγωγή του σημειώνει: "...Αν κάποιος, επιχειρούσε να αξιολογήσει αυτό το τελευταίο κείμενο, σε σχέση με τον αριθμό των αναγνωστών στους οποίους άσκησε επίδραση, ίσως κατέληγε στο συμπέρασμα ότι πρόκειται για το πλέον σημαντικό κείμενο που έχει ποτέ συνταχθεί από Αμερικανό. Καθώς εμπεριέχεται η αντίληψη του Θωρώ ότι ο πλέον αποτελεσματικός τρόπος αντίστασης, απέναντι σε μια τυραννική κυβέρνηση είναι η τακτική της άρνησης καταβολής φόρων. "Κάτι που εξάλλου ο ίδιος έπραξε, αρνούμενος να πληρώσει φόρους και φυλακίστηκε για τον λόγο αυτό. "...Εάν ο φοροεισπράκτορας ή ο οιοσδήποτε δημόσιος λειτουργός, με ρωτήσει, όπως έχει ήδη συμβεί, "Μα τι να κάνω εγώ;" η απάντησή μου είναι, "Εάν πράγματι θέλεις να κάνεις κάτι, παρατήσου από τη θέση σου. "Όταν ο υπήκοος αρνεί-

ται τη σύμπραξη και ο λειτουργός παραιτείται από το λειτουργήμα του, τότε η επανάσταση έχει ήδη επιτελεστεί. Αλλά ως υποθέσουμε έστω ότι θα χυθεί αίμα. Δεν υπάρχει ήδη αιματοχυσία όταν τραυματίζεται η συνείδηση; Και από αυτό τον το τραύμα δεν χάνονται η αληθινή ανθρωπιά και η αθανασία του ανθρώπου, και δεν αιμορραγεί ανεπανόρθωτα καταδικάζοντας τον εαυτό του σε αιώνιο θάνατο;" Και συνεχίζει ο Gargill: "...Το κείμενο προκάλεσε την προσοχή του Μαχάτμα Γκάντι την περίοδο της φοίτησής του στο Πανεπιστήμιο του Harvard. Δεν άργησε να το μεταφράσει και να το κυκλοφορήσει σαν προκήρυξη, την εποχή που αγωνιζόταν υπέρ των δικαιωμάτων των Ασιατικής καταγωγής κατοίκων της Νοτίου Αφρικής. Επιστρέφοντας στις Ινδίες το 1914 υιοθέτησε την πρακτική που εισηγείται ο Θωρώ, πέντε χρόνια αργότερα στην αντίσταση κατά των Διαταγμάτων του Rowlett, κινητοποιώντας παράλληλα εκατοντάδες χιλιάδες Ινδών και παροτρύνοντάς τους να εφαρμόσουν τα διδάγματά του στον αγώνα τους εναντίον της Αγγλικής επικυριαρχίας..." Εξάλλου, στο κείμενο εμπεριέχεται η θεωρία του Θωρώ ότι όλες οι κυβερνήσεις θα έπρεπε να αντικατασταθούν από ένα είδος εξελεκτικού ινστιτούτου: "...Δεν θα υπάρξει ποτέ πραγματικά ελεύθερη και φωτισμένη Πολιτεία, έως ότου, η Πολιτεία δεν αναγνωρίσει το άτομο, ως μια υψηλότερη και ανεξάρτητη δύναμη, (από την οποία αντλεί όλη τη δύναμη και όλο το κύρος της,) και δεν τον συμπεριφέρεται ανάλογα. Μου προκαλεί μεγάλη ευχαρίστηση να οραματίζομαι μια Πολιτεία ικανή που επιτέλους αποδίδει το δικαίωμα προς όλους τους ανθρώπους και που συμπεριφέρεται στο άτομο με σεβασμό όπως σε έναν γείτονα που δεν ταραξεται ο ύπνος της εάν κάποιος πানে να ζήσουν μακριά της, ούτε παρεμβαίνει επιζήμια στις υποθέσεις τους και δεν περισφίγγει ασφυκτικά, όσους εκπληρούν όλα τους τα καθήκοντα ως γείτονες και ως συνάνθρωποι. Μία πολιτεία που θα κνοφορήσει έναν καρπό αυτού του είδους, για να τον αποδώσει με ωδίνες όταν ωριμάσει και που θα προετοιμάσει τον δρόμο για μια άλλη, ακόμα πιο τέλεια, ακόμη πιο λαμπρή Πολιτεία, την οποία έχω επίσης οραματιστεί, αλλά δεν την βλέπω ακόμη πουθενά."

ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΑΡΧΕΣ "LIFE WITHOUT PRINCIPLE" (1850)

Πρόκειται αναντίρροπα για το πλέον αγαπημένο κείμενο του ίδιου του Θωρώ και των Θωρωικών, για έναν ύμνο στον ελεύθερο χρόνο και ταυτόχρονα μία προκήρυξη ενάντια στην εργασία και το χρήμα, τις δύο όψεις όφεις του αυτού νομίσματος, "Εξυπνο Χρήμα" επί των ένδοξων ημερών μας, τις δύο υπέρτατες θεότητες στις οποίες στηρίζεται η οργάνωση της βάρβαρης κοινωνίας μας στην οποία καλούμαστε να επιβιώσουμε και όχι να ζήσουμε. Ο Θωρώ γράφει: "...Αυτός ο τόπος είναι ένας τόπος εργασίας. Ένα ατέλειωτο πηγαϊνέλα!... Δεν υπάρχει ημέρα αναπαύσεως... Δεν είναι τίποτα άλλο παρά δουλειά, δουλειά, δουλειά... Δεν νομίζω ότι υπάρχει σιδήποτε, ούτε καν έ-

γκλημα, που να αντιτίθεται περισσότερο στην ποίηση και στην φιλοσοφία, πολύ δε περισσότερο στην ίδια την ζωή, από την ακατάπανοστη εργασία..." και συνεχίζει ο Θωρώ: "...Οι τρόποι με τους οποίους μπορείτε να κερδίσετε χρήματα οδηγούν κατά κανόνα και χωρίς εξαίρεση σε ηθική κατάρρευση... Το κοινωνικό σύνολο πληρώνει εύκολα για πράγματα δυσάρεστα και ανώφελα. Πληρώνεται για να είσαι κάτι λιγότερο από άνθρωπος... Εάν κερδίζετε χρήματα ως συγγραφείς ή ομιλητές θα πρέπει να είστε δημοφιλής, κάτι που οδηγεί επακριβώς στην κατάρρευση... Πώς μπορεί ένας άνθρωπος να είναι σοφός, εάν δεν γνωρίζει πώς να ζει καλύτερα από τους άλλους, εάν είναι μόνον διανοητικά περισσότερο ευφυής και οξύνους...". Αλλά, όπως το θέτει και ο ίδιος ο Θωρώ, πρόκειται για "μία παράξενη εποχή του κόσμου... Οι αυτοκρατορίες, τα βασίλεια και οι δημοκρατίες ζητιανεύουν την θύρα του ιδιωτεύοντος ανθρώπου και του εκφράζουν τα παράπονά τους...". Η "οφείλουμε να συμπεριφερόμαστε στην διάνοιά μας, δηλαδή στον εαυτό μας όπως σε αθώα και άδολα παιδιά των οποίων φύλακες είμαστε εμείς, και να προσέχουμε ποια αντικείμενα και ποια υποκείμενα προκαλούν την προσοχή τους. Μην διαβάσετε εφημερίδες. Διαβάστε τις Αιωνιότητες..."

WALKING "ΠΕΡΠΑΤΩΝΤΑΣ" (1862)

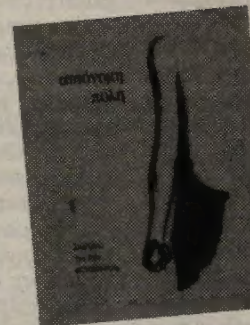
"Περιπλανιόμαστε προς τους Άγιους Τόπους, μέχρις ότου μία ημέρα, ο Ήλιος θα φωτίσει λαμπρότερος από ποτέ, και ίσως λάμψει μέσα στις διανοίες μας και τις καρδιές μας και φωτίσει όλη τη ζωή μας, με το μεγάλο φως της αφύπνισης, το ίδιο θερμό και γα-

λήνιος και ολόχρυσος, όπως στις ακροποταμιές, το Φθινόπωρο." Έτσι καταλήγει ο ποιητής της ζωής Henry David Thoreau στο "ΠΕΡΠΑΤΩΝΤΑΣ". Το βιβλίο είναι ένας ύμνος προς το Άγριο, προς την Άγρια Φύση, μία επιθυμία, μία ευχή για ένα διαφορετικό είδος ζωής από αυτό που διαδραματίζονταν γύρω του, αποδίδοντας πρωταρχική σημασία στον ελεύθερο χρόνο, στην Αρχαία Ελληνική μυθολογία ως πηγή γνώσης και ιδίως στον περιπάτο και τον περιπατητή. Η Άγρια σκέψη και η πηγαία αίσθηση του Henry David Thoreau ταξιδεύουν απρόβλεπτα στο εύρος της ανθρώπινης σκέψης και γνώσης καταδύοντας στα βάθη του βιώματος. Ένα οικολογικό δοκίμιο προτού η ανθρώπινη μάλιστα καταστήσει αναγκαία την έννοια της οικολογίας. Αλλά θα θεωρούσαμε εαυτούς εξαιρετικά βέβηλους εάν δεν παραθέταμε ορισμένα αποσπάσματα, και ποιο να πρωτοεπιλέξει κανείς, από το βιβλίο το οποίο δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά, ένα μήνα μετά τον θάνατο του Θωρώ, το 1862 στο Atlantic Monthly. "...Επί των ημερών μας όλα σχεδόν τα ανθρώπινα επιτεύγματα, όπως αποκαλούνται η οικοδόμηση των σπιτιών, η αποψίλωση του δάσους και το κόψιμο των μεγάλων δέντρων, δεν κάνουν άλλο παρά να παραμορφώνουν το τοπίο, να το τιθασεύουν και να το ευτελίζουν. Οι άνθρωποι θα έπρεπε να αρχίσουν να καίνε τους φράχτες και να αφήνουν τα δάση όρθια!..." [...]

Στην ανθολογία παρατίθεται επίσης ο 10ος Ορφικός Ύμνος, ΦΥΣΕΩΣ, ΘΥΜΙΑΜΑ ΑΡΩΜΑΤΑ, καθώς και μία επιστολή του Θωρώ με τίτλο "Δύο Θάνατοι".

Διεθνής Βιβλιοθήκη

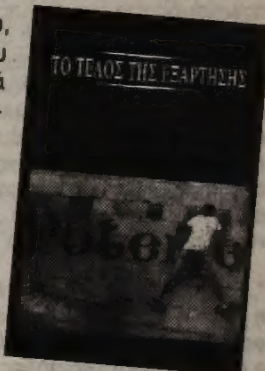
Κυκλοφόρησαν

★ Το πρώτο τεύχος του περιοδικού "αυτόνομη πόλη: Σκέψεις για την εκπαίδευση", όπου επιδιώκεται η άρθρωση ενός ανατρεπτικού λόγου για το αστικό πανεπιστήμιο και η έκφραση της έμπρακτης αμφισβήτησης στη φοιτητική πραγματικότητα. Μια πολύ αξιόλογη έντυπη προσπάθεια της ομώνυμης συλλογικότητας που δρα στο χώρο του πανεπιστημίου της Αθήνας. Για επικοινωνία: Τ.Θ. 60095, Τ.Κ. 15310

★ Από τις εκδόσεις "Ελεύθερος Τύπος" κυκλοφόρησε το βιβλιαράκι "Σκέψεις ενός ληστού ή η καταδίκη της κοινωνίας". Πρόκειται για ένα βιβλίο σοκ για την άρχουσα τάξη της εποχής που πρωτοεκδόθηκε (1861) καθώς ο 18χρονος συγγραφέας του -γιός του ιστορικού Κώστα Παπαρηγόπουλου, φίλου της Αυλής- μέσα από τις 28 σελίδες του μισοπαράνομου φυλλαδίου, στρεφόταν κατά της πολιτικής και οικονομικής ηγεσίας του τόπου του.

★ Από τις ίδιες εκδόσεις κυκλοφόρησε η προτελευταία συγγραφική δουλειά του Ραούλ Βανεγκέμ: Το τέλος της Εξάρτησης (προειδοποίηση προς τους μαθητές γυμνασίου και λυκείου).

Εκδηλώσεις

★ Σήμερα Σάββατο, διοργανώνεται συναυλία αλληλεγγύης στον αναρχικό απεργό πείνας Σπύρο Δαπέργολα από τις Ομάδες Κοινωνικής Παρέμβασης. Η συναυλία θα πραγματοποιηθεί στο χώρο του πολυτεχνείου, στις 9 μ.μ. στο κτίριο της Αρχιτεκτονικής με τη συμμετοχή των Birth Ward, Φράξια, Χερουβείμ, Αβίωση, Ρήγμα και Κρίκος.

★ Την Πέμπτη 26/12 στις 8 το απόγευμα, στο κατειλημμένο Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Άνω-Κάτω Πατησίων (Νάξου 75 και Κρασά) θα πραγματοποιηθεί εκδήλωση, με προβολή της κινηματογραφικής καταγγελίας των MME από τον Noam Chomsky "Κατασκευάζοντας Συναίνεση".

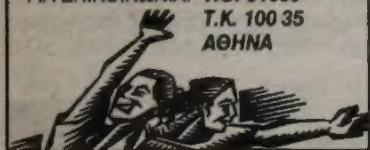
Το ΑΛΦΑ την επόμενη εβδομάδα δεν θα εκδοθεί. Θα κυκλοφορήσει ξανά το Σάββατο 4 Γενάρη, σε δύο εβδομάδες.

Αλφα

ΕΤΟΣ 2ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 76

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112
E-mail: alfanarc@compulink.gr
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

• Λάβαμε από την "Ομάδα Ενάντια στη Λήθη", μία απάντηση στο σημείωμα του Κ.Α., με τίτλο "Μια καταποτιστική διευκρίνηση", που δημοσιεύτηκε στο φύλλο 74, στη σελίδα 3. Η επιστολή αυτή ήταν εξαιρετικά δυσανάλογη, σε ύψος και μέγεθος, με το κείμενο που αποτελέσει την αφορμή της συγγραφής της. Ανάμεσα σε άλλα, αναφέρει ότι η συλλογή της ύλης, η συγγραφή και η τελική διαμόρφωση του βιβλίου, ανήκουν αποκλειστικά στην ίδια και ότι το υλικό που της παραδόθηκε από τον Δ.Τ. δεν χρησιμοποιήθηκε στον εκδοθέντα 430 σελίδων τόμο "Κυριαρχία και κοινωνικοί αγώνες στον "Ελλαδικό χώρο" (παρά μόνο 9 σελίδες κι αυτές εμπλουτισμένες), γιατί περιγράφει μεταγενέστερα γεγονότα από τα διαπραγματευόμενα στον πρώτο τόμο της σειράς. Η Συντακτική Συνέλευση του Άλφα στην Αθήνα αποφάσισε να μην το δημοσιεύσει ακολουθώντας τη θέση που είχε εκφράσει στο φύλλο 8, στη σελίδα 5, της εφημερίδας.

• Προς τον Γ.Μ. Κέρκυρα: Το βιβλίο που ζήτησες ήδη αποστάλθηκε με αντικαταβολή.

Επιχείρηση: "Πολιτισμός"

«Ο θεσμός της πολιτιστικής πρωτεύουσας αναδεικνύει τον πλούτο των ισότιμων διαφορετικών παραδόσεων και ανανεώνει τη σχέση της Ευρώπης με την προϊστορία των ιδεών και ιδεωδών που εκκρίσαν οι άνθρωποι σε αυτό το σημείο του πλανήτη».

Ξαναδημιουργεί τη σχέση μας με το υπαρκτό βάθος των κοινωνιών της: την ειρήνη, την ισότητα, την αλληλεγγύη. Η ευρωπαϊκή συνεισφορά του πολιτισμού δεν είναι για τη Θεσσαλονίκη ένα ζητούμενο, είναι ένα δεδομένο...

Αυτό που προβάλλεται σαν το μεγαλύτερο γεγονός για τη Θεσσαλονίκη τα τελευταία πέντε χρόνια, είναι η ανάδειξή της ως η πόλη που ανέλαβε τον τίτλο της πολιτιστικής πρωτεύουσας της Ευρώπης για το 1997. Πλήθος προπαγανδιστικών φυλλαδίων, αφισών και διαφημίσεων διατυμπανίζουν το γεγονός, ενώ έχει ήδη γίνει μόνιμη η εικόνα του συμβόλου της σε κάθε εκδήλωση που πραγματοποιείται στην πόλη από επίσημους φορείς και επιχειρηματίες. Ένα σύμβολο που κυριαρχεί σε κάθε τοπική εφημερίδα και περιοδικό, σε κάθε γωνιά της πόλης, που μπορεί να το διακρίνεις σε εφετιζήδικες μεταλλικές κατασκευές που λειτουργούν ως διαφημιστικές ταμπέλες και "ενημερώνουν" για έργα κατασκευής αναπλάσεις-διαμορφώσεις-αξιοποιήσεις. Εξαιτίας του γεγονότος της Πολιτιστικής και της αμφίβολης επίτευξης των υποτιθέμενων στόχων της, έχει αναπτυχθεί στη Θεσσαλονίκη ένα κλίμα διαρκούς παραφυλολογίας για το αν "θα αποτύχει η Θεσσαλονίκη" ή αν "θα ολοκληρωθούν τα έργα". Σκάνδαλα, μίζες, παραπτώσεις καλλιτεχνικών διευθυντών και ένας χορός 60 με 80 δις, που και που και καμμία συναυλία, κάποιο φεστιβάλ, ολοκληρώνουν το σκηνικό που εξασφαλίζει το απαραίτητο "άρτος και θεάματα" που "προσφέρει" στη Θεσσαλονίκη αυτός ο θεσμός. Διο βδομάδες απομένουν για να αρχίσει η χρονιά του 1997 και κάθε κάτοικος αυτής της πόλης έχει με τον τρόπο του μπει μέσα στους ρυθμούς που δημιουργεί στην πόλη ο θεσμός της πολιτιστικής πρωτεύουσας. Τα αφεντικά έχουν ήδη αρχίσει να χορτάζουν, οι υπόλοιποι, μην έχοντας πρόσκληση για τη γιορτή, χαζεύουμε απ' έξω. Για όποιον έχει αποκτήσει μια επιφανειακή ενημέρωση για το τι πρόκειται να γίνει στη Θεσσαλονίκη μέσα στη χρονιά του '97, πιθανώς να φαίνεται ότι, στην καλύτερη περίπτωση, θα είναι μια χρονιά γεμάτη από εκδηλώσεις, κουλτούρα, τέχνη, κάτι σαν ένα συνεχές φεστιβάλ δωδεκάμηνης διάρκειας, τύπου "Δημήτρια" ή Φεστιβάλ Κινηματογράφου. Στην πιο ευνοϊκή περίπτωση, οι "φίλοι του πολιτισμού" και όσοι έχουν την οικονομική άνεση για να πληρώνουν το αντίτιμο των εισιτηρίων θα χορτάσουν κουλτούρα και δημόσιες σχέσεις, ενώ η κοινωνία θα αδιαφορεί, συνεχίζοντας κανονικά στους ρυθμούς της επιβίωσης. Στην πολιτιστική πρωτεύουσα της Ευρώπης όμως τα πάντα πρέπει να αλλάξουν ρυθμούς και να προσαρμοστούν στις ανάγκες και τις προϋποθέσεις που πρέπει να πληρεί μια πόλη που γίνεται πρωτεύουσα του δυτικοευρωπαϊκού πολιτισμού. Η όψη της πόλης, η διασκέδαση, τα πρόσωπα των ανθρώπων, οι συνθήκες τους, ο τρόπος σκέψης τους, θα πρέπει να αναπλαστούν ανάλογα. Μια πλαστική εγχείριση στην φυσιογνωμία και την όψη της πόλης έχει ήδη ξεκινήσει, αφήνοντας βαθιές τις χαρακίες από τις ουλές της επέμβασης στα μυσικά μας, στις γειτονιές μας, στο βιοτικό μας επίπεδο, επάνω στις ιδέες μας, τις ζωές. Όλα αυτά, αποτέλεσμα των εξαναγκασμών που μας επιβάλει ο πολιτισμός της κυριαρχίας, η ολοκληρωτική κυριαρχία που κατασκευάζει τη συναίνεση διαβρώνοντας τη συνείδηση, διδάσκοντας την υποταγή με τρόπους και μέσα που γίνονται. Συγχρόνως, τα σχέδια των ντόπιων και ευρωπαϊκών αφεντικών για τη Θεσσαλονίκη προβλέπουν την αναβάθμισή της στα Βαλκάνια. Αυτή τη στιγμή στην πόλη, διεξάγεται από τον Οργανισμό Πολιτιστικής Πρωτεύουσας ένα πογκρόμ, μια επιχείρηση αφομοίωσης, ισοπέδωσης και αποστείρωσης κάθε τι του διαφορετικού, αντίθετου ή εναλλακτικού. Το ψέμα, η απάτη, η αποχαύνωση, είναι τα μεγαλύτερα όπλα σ' αυτό το έργο.

«...την αλήθεια αυτής της πρότασης δεν την αποδεικνύει μόνο η μακρά και δημιουργική συγκατοίκηση στη Θεσσαλονίκη διαφορετικών φυλών, εθνών, θρησκευτικών ομάδων και δογμάτων, η μακρά αγωγή της πόλης στην κουλτούρα της ανοχής και του αμοιβαίου σεβασμού ανάμεσα στους ρωμιούς, τους ωθομανοί, τους εβραίους σφαραντίν, τους βαλκάνιους και τους κεντροευρωπαϊούς εμπόρους που διασκορπίστηκαν μέχρι και τις αρχές του αιώνα στο κοσμοπολίτικο τοπίο της πόλης...»

Οι διευθυντές και προπαγανδιστές αυτού του θεσμού αισθάνονται (και το ίδιο θέλουν να αισθανόμαστε κι εμείς) εθνικά υπερήφανοι και αυτό το κατόρθωμα αποτελεί ελληνική πατέντα (όπως άλλωστε οι τέχνες, τα γράμματα και το τυρί φέτα). Η ιδέα του θεσμού ανήκει στη Μελίνα Μερκούρη και το γεγονός αυτό χρησιμοποιείται στο έπακρο διαφημιστικά, αφού το όνομά της πουλάει αρκετό πολιτισμό και μετά το θάνατό της. Η πρώτη πόλη που είχε αναλάβει τον τίτλο, ήταν η Αθήνα, το 1985. Ο χαρακτήρας του θεσμού τότε ήταν ακόμα βρεφικός και δεν είχε διαμορφωθεί και αξιοποιηθεί με τον τρόπο που γίνεται σήμερα στη Θεσσαλονίκη. Το τότε "κοινωνικό" ΠΑΣΟΚ, αναζητούσε μέσω προσωπικτήτων που διέθετε ανάμεσα στα στελέχη του (Μερκούρη, Λαλιώτης) να προσεγγίσει κοινωνικές ομάδες, να εκσυγχρονίσει καταναλωτικά την κοινωνία και τη νεολαία, να δημιουργήσει νέες θεαματικές εξαρτήσεις και στερήσεις. Οι νέοι και οι "κουλτουριάρηδες" είχαν τότε την ευκαιρία να γευτούν το θέα-

μα και τα στυλ που ήδη επικρατούσαν στη Δυτική Ευρώπη. Ο "εξευρωπαϊσμός" της Ελλάδας είχε ξεκινήσει από την Αθήνα (για να ολοκληρωθεί, στο πεδίο της κουλτούρας, από τα περιοδικά life-style και την "άνοιξη" των "ελευθερών" media).

Εκτοτε, ο θεσμός κάνει τον γύρο της Ευρώπης, βελτιώνεται και αξιοποιείται ποικιλοτρόπως από τους υποστηρικτές της κοινής ευρωπαϊκής αστικής τάξης, διαμορφώνεται κατάλληλα ώστε να εκφράζει σήμερα την ιδεολογία του ευρωπαϊκού Κεφάλαιου, αυτή της κοινής "κουλτούρας", των κοινών συνόρων, της κοινής οικονομίας, της κοινής αστυνομίας.

«Ελληνες επιχειρηματίες, παλιννοστούντες απόδημοι της διασποράς, ευρωπαίοι managers, βαλκάνιοι τεχνίτες, ανατολικοί καλλιτέχνες και μικρέμποροι από τις παραεξέλιξεις δημοκρατίες πλημμυρίζουν σήμερα τους ίδιους δρόμους και τις ίδιες πλατείες της Θεσσαλονίκης (...) Αυτοί οι άνθρωποι και αυτή η δυναμική είναι ο πολιτισμός της πόλης: μια στιγμή του πολιτισμού...»

Κάθε ευρωπαϊκή πόλη που κρίνεται με αυτό τον τίτλο, αναλαμβάνει, εκτός από τη διοργάνωση έργων υποδομής, ασφάλειας και αξιοποίησης της ίδιας της πόλης, ώστε αυτή να ανταποκρίνεται στα ευρωπαϊκά πρότυπα. Η ετήσια διαδοχή αυτού του θεσμού και η σπουδαιότητα που του έχει δοθεί, δημιουργήσε μια τέτοια είδους σχέση, ώστε οι κάτοικοι των πόλεων που αναλαμβάνουν το θεσμό να ακούν ως κάτι φυσιολογικό το ότι η πόλη "τους" πρέπει να ανταγωνιστεί τις προηγούμενες, ώστε να δείξει "καλύτερο" πρόγραμμα και να υλοποιήσει καλύτερα το θεσμό. Ανταγωνισμός! Η μαγική λέξη, που κάνει το Κεφάλαιο να χαμογελάει, δείχνοντάς μας τα κοφτερά του δόντια. Όταν μάλιστα προβάλεται το ιδεώδες της ενωμένης Ευρώπης και της κατάργησης των συνόρων που θα επιτύχει, ως συνδυασμός κρίκος, ο πολιτισμός (η ιδεολογική βάση της συναίνεσης), τότε βρίσκουμε μπροστά μας τα αφεντικά της Ευρώπης πολύ χαρούμενα, για την υπέροχη ευκαιρία της χρησιμοποίησης του θεσμού για τον εκσυγχρονισμό και την προώθηση των οικονομικών και κατασταλτικών τους σχεδίων σε πόλεις-οικονομικά κέντρα της Ευρώπης. Η "εκπολιτιστική" αυτή εκστρατεία δημιουργεί ένα ιδανικό προπαισμά καπνών, ώστε να διεξάγεται με γοργούς ρυθμούς ο "εκσυγχρονισμός" των αστικών κέντρων και να δημιουργείται κλίμα κοινωνικής ηρεμίας, αφού, πρώτον, πρόκειται για μια γιορτή και όχι για πολιτική ή σχέδια του Κεφάλαιου και, δεύτερον, ο πολιτισμός που λανσάρεται-προπαγανδίζεται δημιουργεί συνειδητές εύπλαστον πολιτών στα πρότυπα θεατής-καταναλωτής-παραγωγικός-αμέτοχος-απαθής.

Στο όνομα λοιπόν του πολιτισμού, όπως παλαιότερα "εκπολιτίζονταν" οι "βαρβαροί" λαοί, υποτασσόμενοι στον πολιτισμό τους χρήματος και της χριστιανικής θρησκείας από τους κονκισταδόρες, έτσι και σήμερα, οι πληθυσμοί υποκύπτουν στον πολιτισμό της εκμετάλλευσης και την ιδεολογία της κυριαρχίας. Πριν τη Θεσσαλονίκη, η ίδια επιχείρηση διεξήχθη σε άλλες ευρωπαϊκές πόλεις, όπως το Δουβλίνο, το Παρίσι, η Μαδρίτη. Σύμφωνα με την εμπειρία από τα όσα έχουν γίνει στις προηγούμενες πολιτιστικές πρωτεύουσες, αλλά και αντιλαμβανόμενοι τα σχέδια των αφεντικών για κυρίαρχο ρόλο της Θεσσαλονίκης στην ερύτερη γεωγραφική περιοχή, καταλήγουμε στις ακόλουθες διαπιστώσεις: Οι μεταμορφώσεις κοινωνικού, χωροταξικού και οικονομικού χαρακτήρα που έλαβαν χώρα στις προηγούμενες πολιτιστικές πρωτεύουσες, πριν, κατά τη διάρκεια και μετά τον "εορτασμό", δείχνουν, ιδιαίτερα σε όσους είχαν τη δυνατότητα να πληροφρηθούν για τα κινήματα αντίστασης που αναπτύχθηκαν στις ίδιες πόλεις τη χρονική περίοδο του θεσμού, ότι το Κεφάλαιο και ο θεσμός της πολιτιστικής πρωτεύουσας βαδίζουν χέρι-χέρι. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η περίπτωση της Μαδρίτης, όπου εν όψει της "εξυγίανσης" της πόλης, το εκεί κίνημα δέχτηκε ένα γενικό κύμα καταστολής, με επιθέσεις σε στέκια, καταλήψεις, πλατείες και ενάντια σε διάφορες κοινωνικές ομάδες. Στην περίπτωση του Παρισιού, ενάντια στον εορτασμό από τον θεσμό της πολιτιστικής πρωτεύουσας, αναπτύχθηκε ένα ισχυρό κίνημα, που αντέτεινε τον εορτασμό των 200 χρόνων από τη Γαλλική Επανάσταση, διοργανώνοντας πορείες ενάντια στις συναντήσεις των "7 πλουσιότερων χωρών" που πραγματοποιήθηκαν στο Παρίσι την ίδια χρονιά.

«Μέσα στις σημερινές συνθήκες του δημιουργικού ανταγωνισμού των ευρωπαϊκών πόλεων, η Θεσσαλονίκη, όπως και κάθε άλλη ευρωπαϊκή πόλη, οφείλει να διαφυλάξει τα συστατικά στοιχεία του χαρακτήρα της και την ιδιαιτερότητά της ταυτότητα. Γιατί η ευρωπαϊκότητα δεν θα μπορούσε να είναι κάτι άλλο, παρά το θάυμαστικό αμάλγαμα αυτών των ιδιαίτερων εκφράσεων της ιστορίας.

Αυτήν ακριβώς την ιστορική ένταξη της κάθε πόλης μέσα στη μεγάλη ευρωπαϊκή ήπειρο, τη γοητευτική σχέση του ιδιαίτερου

μα το όλο και του τοπικού με το οικουμενικό θέλει να διαφυλάξει ο θεσμός της πολιτιστικής πρωτεύουσας».

Αν και η πόλη που είχε αρχικά προταθεί για πολιτιστική πρωτεύουσα '97 ήταν το Ναύπλιο, πολύ συγκεκριμένοι λόγοι οδήγησαν στην ανάληψη αυτού του ρόλου από την Θεσσαλονίκη. Τα αφεντικά είχαν από καιρό αντιληφθεί τις δυνατότητες της πόλης για "ανάπτυξη" και κατάκτηση της πρωτοκαθεδρίας στον οικονομικό χώρο των Βαλκανίων. Η ανάθεση του ρόλου της πολιτιστικής πρωτεύουσας έχει άμεση σχέση με αυτό. Τα περισσότερα από τα έργα που πραγματοποιούνται κάτω από την ταμπέλα της πολιτιστικής ελάχιστης σχέσης έχουν με αυτή (εγκρίνεται χρηματοδότηση, κατασκευή πολυτελών κτιρίων για τράπεζες και γραφεία επιχειρήσεων στο κέντρο της πόλης), έχουν όμως απόλυτη σχέση με τον πολιτισμό τους, τον πολιτισμό της εκμετάλλευσης. Η υλοποίηση όλων αυτών των σχεδίων επιφέρει δραματικές μεταμορφώσεις στη μορφολογία της πόλης και στη χωροταξική της διαμόρφωση, στους ρυθμούς της ζωής, στο ρόλο και τη συμπεριφορά του εργατικού δυναμικού. Αλλαγές βίαιες και ενάντια στην κοινωνία, που ιστορικά συνήθως προκαλούν και βίαιες αντιδράσεις. Και αυτός ακριβώς είναι ο ρόλος του θεσμού της πολιτιστικής πρωτεύουσας. Ένα ιδεολόγημα που να δικαιολογεί αυτές τις αλλαγές, να αμβλύνει τις συγκρούσεις, δημιουργώντας ένα προστατευτικό μανδύα που θα εξασφαλίζει, με το πρόσχημα του πολιτισμού, τη συναίνεση της κοινωνίας στα ύπουλα σχέδια του Κεφάλαιου.

Γιατί πράγματι χρειάζεται μπόλικη παπάρα και ψέμα για να χωνέψουμε αδιαμαρτύρητα τις αλλαγές που γίνονται στη Θεσσαλονίκη και τη χωροταξία, την καταστολή, την κυρίαρχη ιδεολογία που προωθείται, τις καταναγκαστικές μετακινήσεις κοινωνικών ομάδων, τις νέες εργασιακές συνθήκες, την ανεργία, όλα αυτά που λανσάρονται και περνούν για "πολιτισμός".

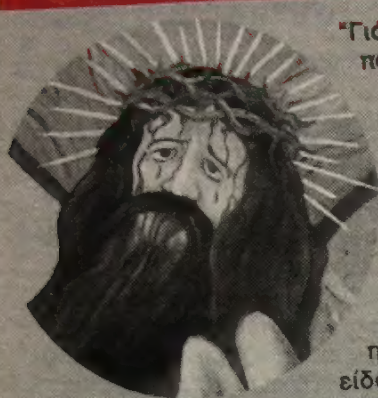
«Ο πολιτισμός δεν είναι μόνο η ποίηση, η μουσική, οι όποιες άλλες διακριτές καλλιτεχνικές εκφράσεις (...) Είναι ο πολύ συγκεκριμένος τρόπος με τον οποίο οι διαφορετικές ανθρώπινες κοινωνίες ζουν και αναπτύσσονται (...) Ο πολιτισμός είναι ένας τρόπος ζωής και ένα σύστημα αξιών, που έχουν παραχθεί και που αποκτούν το νήμα τους μέσα σε ένα συγκεκριμένο γεωγραφικό χώρο. Γι' αυτό και ο χώρος της ζωής μας δεν είναι άλλο παρά η ίδια η ζωή του χώρου, του χώρου της πόλης, και τα δύο μαζί είναι συνώνυμα με ό,τι περιληπτικά συνηθίσαμε να ονομάζουμε πολιτισμό».

Τα χρήματα που είχαν διατεθεί αρχικά στον Οργανισμό Πολιτιστικής Πρωτεύουσας ξεπερνούν τα 60 δις, ενώ σήμερα φτάνουν τα 80 δις. Από τα 60 αρχικά δις, τα 50 προορίζονταν για έργα "ανάπλασης", διανοίξεις δρόμων, κατασκευή εγκαταστάσεων κλπ, ενώ για το "καλλιτεχνικό" πρόγραμμα του '97 προβλεπόταν τα υπόλοιπα 10. Είναι φανερό ότι ο Οργανισμός Πολιτιστικής Πρωτεύουσας λειτουργεί ως υπεργολάβος δημοσίων έργων. Και είναι φανερό και ο λόγος: έτσι θα περάσει πιο εύκολα και αδιαμαρτύρητα π.χ. η μεταμόρφωση της Άνω Πόλης από περιοχή κατοικίας για χαμηλά και μεσαία οικονομικά στρώματα σε περιοχή υψηλών αξιών γης και τουριστικό αξιοθέατο τύπου Πλάκας-η "αναγκαιότητα" της ανάπλασης, θα καλύψει τις διαμαρτυρίες για το αυξημένο κόστος ζωής και τα υπέρογκα νοίκια, για τον εξαναγκασμό μιας μεγάλης πληθυσμιακής ομάδας σε μετακίνηση. Επίσης, έτσι θα είναι πιο εύκολη η δημιουργία στο κέντρο της Θεσσαλονίκης ενός τριγώνου δύναμης και εξουσίας, όπου θα υπάρχουν μόνο ακριβά μαγαζιά, γραφεία, τράπεζες, χρηματιστήριο, χωρίς να ξενίζει πλέον κανένα η αλλοτρίωση και η κυριαρχία του χρήματος στη ζωή της πόλης-αφού αυτό είναι το "κλειστό πρόσωπο" για μια πολιτισμένη, ευρωπαϊκή πόλη. Κανείς δεν θα κάσει να πει ότι οι δρόμοι που ανοίγονται, το αεροδρόμιο και το λιμάνι που επεκτείνονται έχουν ως στόχο την ευκολότερη διακίνηση των εμπορευμάτων και των κεφαλαίων των αφεντικών και την τουριστικοποίηση των τελευταίων διασωζόμενων όμορφων γειτονιών της πόλης. Σε μια τέτοια ευρωπαϊκή πόλη, η αστυνόμευση και η καταστολή αναβαθμίζονται, χτυπώντας πρώτα στα μυσικά των ανθρώπων και ύστερα στα κορμιά τους. Στην πολιτιστική πρωτεύουσα δεν χωράει το "ακαλαίσθητο", το διαφορετικό, οι ανυπάκοοι πολίτες, οι πλατείες της αμφισβήτησης. Πρέπει να βασιλεύει η τάξη, η αστραφτερή βιτρίνα μιας πόλης όπου όλοι χαμογελαστοί εκθειάζουν και χειροκροτούν την γιορτή των αφεντικών, όπου "όλοι συμμετέχουν", γιατί "πολιτισμός εδώ είναι οι άνθρωποι", όπως με θρασύτητα λένε δύο από τα σλόγκαν του Οργανισμού Πολ. Πρωτεύουσας.

«Αυτός είναι ο προφανής και δηλωμένος προορισμός του θεσμού της πολιτιστικής πρωτεύουσας, ο οποίος, μαζί με τους άλλους ευρωπαϊκούς θεσμούς, υπηρετεί τη λογική της ευρωπαϊκής ενοποίησης και συμβάλλει στην άρση των χασμάτων που δημιουργούν οι οικονομικές ανισότητες, οι θρησκευτικές ομοδοποιήσεις και τα εθνικά σύνορα».

Ενάντια στον πολιτισμό της υποταγής και της εκμετάλλευσης, ενάντια στον μονόλογο της εξουσίας και τον κοσμοπολιτισμό του Κεφαλαίου, μπορούμε και έχουμε δυνάμεις και λόγο να αντιπάρξουμε. Η ελευθεριακή κουλτούρα, οι αυτοδιαχειριζόμενες συλλογικότητες και εγχειρήματα, τα αυτοοργανωμένα στέκια, οι καταλήψεις, οι αξίες της αλληλεγγύης, της αντιεξουσίας και του διεθνισμού είναι η δικιά μας αλήθεια, η δικιά μας πραγματικότητα, ο δικός μας πολιτισμός ενάντια στην εξουσία του χρήματος. Ο εορτασμός της πολιτιστικής πρωτεύουσας '97 απλώς απειλητικά τη σκιά του πάνω απ' την πόλη. Ο ουσιαστικά ανύπαρκτος αντίλογος, η παραίτηση και η απάθεια του πληθυσμού της, η εμπορευματοποίηση, η κατανάλωση, ο έλεγχος της έκφρασης, δείχνουν να κυριαρχούν. Και όμως, αν κάποιος έχει τον χρόνο να κάνει μια βόλτα στην πόλη και είναι πρόθυμος να στρέψει τη ματιά του πέρα από τις οθόνες των τηλεοράσεων και τα μηνύματα των διαφημίσεων, μπορεί να προσέξει ένα σύνθημα σε κάποιο τοίχο, ένα αυτοκόλλητο, να δεχτεί μια προκήρυξη που μιλάει ενάντια στον πολιτισμό της εκμετάλλευσης. Και αν προσέξει λίγο περισσότερο, μπορεί να μάθει για μια πορεία που ήταν μόνο η αρχή, να ταξιδεύσει μέσα από άλλες συχνότητες, να ανακαλύψει και να συμμετάσχει σε κάποιες διεργασίες που αργά αλλά σταθερά προσπαθούν να υψώσουν έναν άλλο κοινωνικό ιστό...

Καλά Μιθρούγεννα...

"Γιός θεού, γιός πόρνης, γιός παρθένας, δημιουργός άρτων και θαμάτων, ομοφυλόφιλος και πουριτανός, "πολιτικός αγωνιστής" και μέλος των δικτικών μηχανισμών, κατηγορος και κατηγορούμενος, δουλευτής και αστροναύτης, δεν υπάρχει κανένας ρόλος που να μη μπορεί να παίξει αυτή η εκπληκτική μαριονέττα. Τον είδαμε σαν έμπορο της στέρησης, σαν διανομέα χαρίτων, σαν "α-

βράκωτο", σαν σοσιαλιστή, φασίστα, αντιφασίστα, σταλινικό. Υπήρξε σ' όλα τα εμβλήματα, σ' όλες τις σημαίες, σε κάθε αυτοπεριφρόνηση, στις δύο μεριές του ροπαλού, στις περισσότερες θανατικές καταδίκες, όπου στέκει εξίσου καλά στο χέρι του δημίου όσο και στο καταδικασμένου. Έχει τη θέση του μέσα στ' αστυνομικά τμήματα, τις φυλακές, τα σχολεία, τα μπουρδέλα, τους στρατώνες, τα μεγάλα καταστήματα, τις ζώνες του ανταρτοπόλεμου. Χρησίμευσε σαν υποστήριγμα, σα δείκτης πορείας, σα σκιάχτρο για να εξακολουθήσουν ν' αναπαύονται οι νεκροί εν ειρήνη και οι ζωντανοί γονατιστοί, σα βασανιστήριο και σα δίαίτα αδυνατίσματος" θα χρησιμεύσει σαν πλαστικός φαλλός όταν οι έμποροι αγίων θ' αποκαταστήσουν εμπορικά το αμάρτημα. Ταλαίπωρε Μωάμεθ, ταλαίπωρε Βούδα, ταλαίπωρε Κομφούκιε, θλιβεροί αντιπρόσωποι ανταγωνιστικών εταιρειών χωρίς φαντασία ούτε δυναμισμό, ο Χριστός κερδίζει σ' όλα τα μέτωπα. Ο Ιησούς Χριστός, σούπερ-αφιόνι και σούπερ-σταρ: όλες οι εικόνες του πουλημένου στο θεό μέσα σε μια ρεκλάμα πωλήσεων του θεού".

EL TIRANO de EUROPA

"Ο τύραννος της Ευρώπης, ο τύραννος της Αμερικής...". Πίνακας του Manuel Ocampo

ΑΝ ΣΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ πρώτους αιώνες της σύμφωνης με τη σύγχρονη χριστιανική μέθοδο καταμέτρησης των χρόνων (δηλαδή κατά τους τρεις πρώτους "μ.Χ" αιώνες) κάποιος από τους λεγόμενους χριστιανούς πληροφορούνταν ότι στις 25 Δεκέμβρη γιορτάζονται τα "χριστούγεννα", θα αισθανόταν μεγάλη έκπληξη. Διότι αρχικά δεν υπήρχε κανένας εορτασμός της γέννησης του Χριστού και η ημερομηνία της ήταν απροσδιόριστη, ενώ στη συνέχεια η γέννηση του Χριστού γιορταζόταν στις 6 Γενάρη! Την εποχή που ο χριστιανισμός ήταν εξαπλωμένος κυρίως στη Ιουδαία, η 6η Γενάρη είχε επιλεγεί επειδή, σύμφωνα με την εβραϊκή παράδοση ο Αδάμ είχε πλαστεί από τον Γιαχβέ την 6η μέρα του πρώτου μήνα της δημιουργίας, ενώ συγχρόνως, στο κλίμα συγκρητισμού των θρησκειών που χαρακτηρίζει την εποχή, στις 6 Γενάρη υπήρχε ο ανταγωνιστικός εορτασμός των "επιφανειών" ή "θεοφανείων" του επιτυχημένου τότε στην αγορά των θρησκειών αιγυπτιακού θεού Όσιρι.

Το σύνολο σχεδόν της επίσημης καταγραφής των υποτιθέμενων περιστατικών της ζωής του Χριστού και

των αποστόλων καθώς και της υποτιθέμενης χριστιανικής διδασκαλίας πραγματοποιήθηκε από τους ηγετικούς κύκλους της εκκλησίας τον 7' αιώνα, όταν ο χριστιανισμός είχε σχεδόν καταφέρει να καλύψει το σύνολο της ζήτησης στην αγορά εξαπάτησης και διαστροφής της συνείδησης. Την ίδια εποχή, οι ηγετικές ομάδες της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας αναζητούσαν μια μέθοδο αναστήλωσης της κυριαρχίας στην αυτοκρατορία που κατέρρεε. Και τί καλύτερο για την αποκατάσταση της οικουμενικότητας της κυριαρχίας από μια θρησκεία με οικουμενική διάσταση, που έχοντας εξασφαλίσει το μονοπώλιο του ιδεολογικού ελέγχου θα εξασφάλιζε την ενοποιητική υποταγή; Εκείνη την εποχή προέβλεπε ως ανταγωνιστική επιχείρηση στον τομέα του ελέγχου της συνείδησης ο Μιθραϊσμός, μια μετεξέλιξη της αρχαίας περσικής θρησκείας, που έχοντας επιρρεαστεί από το κλίμα των τριών προηγούμενων αιώνων είχε μετατραπεί σε μανιχαϊστική, ερμήνευε δηλαδή τον κόσμο ως το πεδίο της αιώνιας διαπάλης ανάμεσα στο καλό και το κακό. Το "καλό" εκπροσωπούνταν από το (στρατιωτικόξόδη, σύμφωνα με την παράδοση)

Μίθρα, που ενώ στο παρελθόν ήταν απλά μια από τις φιγούρες που αποτελούσαν το πάνθεον των αρχαίων περσικών θεών, εκείνη την εποχή είχε αποκτήσει την ιδιότητα του αποκλειστικού εκπροσώπου του "καλού". Ο Μιθραϊσμός είχε σημαντική διάδοση στους ρωμαίους στρατιώτες, στους οποίους εμφυσούσε έντονα πολεμικό πνεύμα και μαχητικότητα, ήταν όμως μια θρησκεία που προπαγάνδιζε την "επί της Γης" νίκη του καλού. Έτσι, ο χριστιανισμός που είχε το επιπλέον πλεονέκτημα της εξασφάλισης της αιώνιας υποταχής μέσω της μετάθεσης της ευτυχίας στη μετά θάνατο ζωή, κέρδισε και επιλέχτηκε από την κυρίαρχη κάστα της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας ως η θρησκεία του κράτους. Ο Μίθρας είχε χάσει... Ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος έβαλε το σήμα του χριστού στις ασπίδες και τα λάβαρα των στρατιωτών του, στα νομίσματα και τις ασπίδες του θριάμβου του, σκότωσε όλους τους αντιπάλους του, εκτέλεσε τη γυναίκα του τη Φαύστα, το γυιό του τον Κρίσπο και τον δωδεκάχρονο ανηψιό του, ώστε να μην διεκδικήσουν το θρόνο του, επέβλεπε τον χριστιανισμό ως υποχρεωτική θρησκεία και ανακηρύχτηκε άγιος.

Για την επιβολή του χριστιανισμού όμως ήταν απαραίτητες μερικές μετατροπές, που στο μέλλον θα εξαφάνιζαν εντελώς το ανταγωνιστικό προϊόν "Μίθρας". Σύμφωνα με την αρχαία περσική παράδοση, ο Μίθρας είχε γεννηθεί στις 25 Δεκέμβρη, σε ένα σπήλαιο, ανάμεσα σε βοσκούς. Τη θέση του σπηλαίου έδειξε στους ιερείς του Μιθραϊσμού που ονομάζονταν "Μάγοι" (η λέξη δεν έχει σχέση με αυτό που σήμερα αποκαλούμε μαγεία, ήταν απλά η επίσημη ονομασία των ιερέων του Μιθραϊσμού), ένα αστέρι το οποίο έπεσε στο σπήλαιο... Σας θυμίζουν τίποτε όλ' αυτά; Εκτός όμως από το τσάκισμα του ανταγωνιστή Μίθρα, η επιλογή της 25ης Δεκέμβρη για τα γενέθλια του Χριστού είχε και άλλα πλεονεκτή-

ματα: Στις 24 και 25 Δεκέμβρη υπήρχε μια από τις μεγαλύτερες και παλαιότερες γιορτές των Ρωμαίων, η γιορτή Natalis Solis Invicti, δηλαδή η "Γενέθλια Γιορτή του Νικητή 'Ηλιου". Μ' ένα σμπάρο δυο τριγώνια; Μάλλον τρία. Παράλληλα με την επιλογή της 25ης Δεκέμβρη ως ημερομηνίας γέννησης του θείου βρέφους, επιλέχτηκε και η 25η Μάρτη (ημερομηνία που απείχε ακριβώς εννέα μήνες από την 25η Δεκέμβρη) ως ημερομηνία της σύλληψης του βρέφους, του "ευαγγελισμού". Εκείνη την ημέρα γιορταζόταν σε ολόκληρη την ανατολική μεσόγειο η "Μητέρα των Θεών", που αλλού ονομαζόταν Κυβέλη, αλλού Αθηνά, αλλού Ραμσού και αλλού 'Ισιδα. Άσχετα με τις κατά τόπους διαφορετικές ονομασίες, η γιορτή της "Μητέρας των Θεών" ήταν από τα τελευταία κατάλοιπα της εποχής της μητριαρχίας και στην περίοδο στην οποία αναφερόμαστε, σαν απάντηση στην παρακμή, την εξουσιομανία και το ηθικό κενό που χαρακτήριζαν την καταρρέουσα ρωμαϊκή αυτοκρατορία, είχε αρχίσει να κερδίζει έδαφος η λατρεία της αιώνιας μητέρας, της μητέρας-Γης, μια λατρεία έντονα γήινη, ανθρώπινη αλλά και ερωτική. Έτσι, στη θέση της "μητέρας των θεών", μπήκε η "μητέρα του θεού", η παρθένα, η δούλα, η υποτακτική, η απούσα από την "Αγία τριάδα" (Θεός-πατέρας-αφέντης, υιός-διάδοχος-της-επιχείρησης και άγιος πνεύμα), η κατάλληλη μόνο για παρακλία και μοιρολόγια. Οι γυναίκες μπήκαν στη θέση τους... (και μια ιστορική "λεπτομέρεια" που σπάνια αναφέρεται: σε μια ιερά σύνοδο, ένα από τα θέματα που απασχόλησαν τους σοφούς πατέρες της εκκλησίας, ήταν το αν οι γυναίκες έχουν ψυχή(!). Οι γυναίκες κέρδισαν το δικαίωμα να έχουν ψυχή -ως δούλες του θεού και των αντρών- με οριακή διαφορά στην ψηφοφορία, χάρη στις ψήφους των πρόσφατα εκχριστιανισμένων κελτών, που διατηρούσαν στοιχεία των προηγούμενων παγανιστικών θρησκειών τους).

"Πραγματική κυριαρχία υπάρχει μόνο εκεί όπου υπάρχει πραγματική υποταγή"

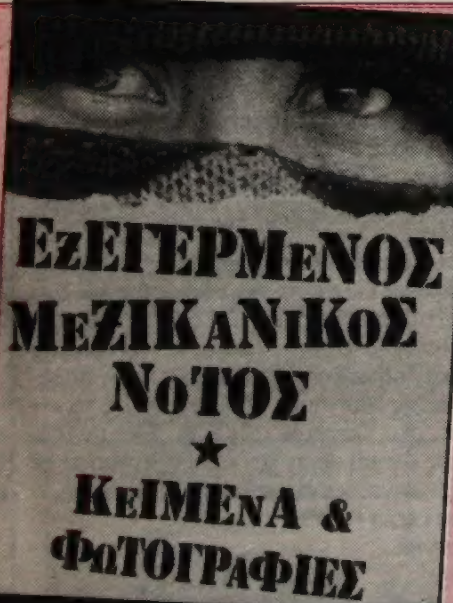
Χίτλερ

Τα όσα αναφέρθηκαν παραπάνω, αν και είναι χαρακτηριστικά του σωρού ψευμάτων με τα οποία κατασκευάστηκε η λατρεία των χριστιανών, ωστόσο δεν καλύπτουν παρά ένα ελάχιστο τμήμα του ζητήματος και φυσικά δεν παρουσιάζουν τους μηχανισμούς (ιδεολογικούς ή άμεσα βίαιους) που χρησιμοποιήθηκαν για την εδραίωση της "θρησκείας της αγάπης". Και βέβαια, αν θα θέλαμε να παραθέσουμε τις σφαγές, τις αθλιότητες, την αμορφωσιά, την κτηνωδία και τα εγκλήματα τα οποία προκάλεσε και στα οποία στηρίχτηκε ο Χριστιανισμός, θα χρειαζόμασταν ολόκληρες εγκυκλοπαίδειες. Υπάρχουν κάποιοι που ισχυρίζονται ότι τα παραπάνω δεν αποτελούν τον "πραγματικό" χριστιανισμό, κάποιοι ακόμα φτάνουν να μιλάν και για "αναρχοχριστιανισμό". Όσο για το τι ήταν ο στην πραγματικότητα ο Χριστός, οι μετέπειτα "αναπροσαρμογές" των γραπτών και προφορικών παραδόσεων και τυπολογιών της εκκλησίας, δεν αφήνουν κανένα περιθώριο ώστε να δοθεί ποτέ μια, έστω και στοιχειωδώς, τεκμηριωμένη απάντηση. Από την άλλη μεριά, στους ισχυρισμούς ότι οι σωροί των εγκλημάτων δεν αποδίδουν την "πραγματική ουσία" του χριστιανισμού, μια πρώτη απάντηση είναι πως παραγνωρίζοντας τα ιστορικά γεγονότα, θα μπορούσε να φανούν ως άγιοι άνθρωποι ακόμα και ο Χίτλερ, ο Στάλιν ή οι διευθυντές της Shell. Τα εγκληματικά και απάνθρωπα αποτελέσματα του χριστιανισμού είναι αναπόδραστες συνέπειες της εγκληματικής και αντιανθρώπινης φύσης του, της ιδίας του της ουσίας. Αποτελέσματα μιας πνευματικής πανούκλας, που δίδαξε το δούλο να αγαπά το αφεντικό του, το θύμα ν' αγαπά το θύτη και τους ανθρώπους να μισούν και να φοβούνται το ανθρώπινο...

Κυκλοφόρησε...

Για την ενίσχυση του "Προγράμματος @ του Νότου", κυκλοφόρησε από την ομάδα "Μάυρο Αστέρι" η συλλογή κειμένων και φωτογραφιών "Εξεγερμένος Μεξικάνικος Νότος".

Για επικοινωνία και πληροφορίες: Τ.Θ. 50042, Τ.Κ. 54013, Θεσσαλονίκη

Πορτορικάνοι πολιτικοί κρατούμενοι

Διαδήλωση διαμαρτυρίας πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 20 Δεκεμβρίου στο Σαν Φρανσίσκο για την απελευθέρωση των πορτορικανών πολιτικών κρατουμένων και κρατουμένων πολέμου.

Η ιστορία έχει ως εξής: 15 ακτιβιστές πορτορικανοί καταδικάστηκαν στις αρχές του 1980 με την κατηγορία της στασιαστικής συνωμοσίας, ενεργώντας δηλαδή για την ανατροπή της εξουσίας της βορειοαμερικανικής κυβέρνησης στο Πουέρτο Ρίκο. Πρόκειται για εργάτες και επαγγελματίες, φοιτητές και δασκάλους, οργανωτές κοινοτήτων και καλλιτέχνες που θεωρούσαν απαράδεκτη την αποικιακή πραγματικότητα του Πουέρτο Ρίκο και δραστηριοποιήθηκαν στο Κίνημα Ανεξαρτησίας του Πουέρτο Ρίκο. Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '70 εργάστηκαν για την ελεύθερη πρόσβαση στην εκπαίδευση, ενάντια στο ρατσισμό, και δημιούργησαν κοινοτικούς θεσμούς, όπως εναλλακτικά εκπαιδευτικά προγράμματα, υπηρεσίες υγείας και πρόνοιας, και πολιτικούς οργανισμούς. Συμμετείχαν σε επιτροπές ενάντια στην καταπίεση και τη βία εναντίον νέων και κατέκριναν το βορειοαμερικανικό πολιτικό σύστημα για συνεχή αποκλεισμό.

Μετά από αλληλέγγυα κύματα συλλήψεων μεταξύ 1980 και 1985 καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές για δράση και συνωμοσία που ενεργούσε προς όφελος της ανεξαρτησίας του Πουέρτο Ρίκο. Δεκατρείς από αυτούς διεκδίκησαν την ιδιότητα του αιχμαλώτου πολέμου, δηλώνοντας πως είναι μαχητές του παράνομου κινήματος για την απελευθέρωση του Που-

έρτο Ρίκο και ότι, σύμφωνα με τις διεθνείς συνθήκες, η βορειοαμερικανική κυβέρνηση δεν είχε τη δικαιοδοσία να τους προσάγει σε δίκη. Οι περισσότεροι από αυτούς καταδικάστηκαν με ποινές που ισοδυναμούν με ισόβια κάθειρξη. Κατά τη διάρκεια της κράτησής τους υποβάλλονται σε σκληρές και απάνθρωπες συνθήκες κράτησης σε φυλακές υψίστης ασφαλείας, με σκοπό την φυσική, ψυχολογική και πολιτική εξόντωσή τους.

Τα Ηνωμένα Έθνη έχουν διακηρύξει πως η δεκαετία του 1990 πρέπει να είναι η δεκαετία κατά την οποία θα λήξει η αποικιοκρατία. Η 100χρονη κατοχή του Πουέρτο Ρίκο από τις Η Πολιτείες πλησιάζει (1998). Πρέπει σύντομα να λυθεί το ζήτημα του status του Πουέρτο Ρίκο και να απελευθερωθούν όλοι οι πολιτικοί κρατούμενοι. Η επιτροπή για την απελευθέρωση όλων των πολιτικών κρατουμένων και των κρατουμένων πολέμου που διοργανώνει τη διαδήλωση αυτή, έχει επίσης καταβάλλει προσπάθειες για:

- τη συγκέντρωση 75.000 γραμμάτων που στάλθηκαν στον Κλίντον και απαιτούν την άμεση απελευθέρωση.
- ενεργητική στήριξη του Ντέσμοντ Τούτου, της Ριγκομπέρτα Μεντσού και πολλών άλλων.
- διαδηλώσεις στο Πουέρτο Ρίκο με τη συμμετοχή πάνω από 125.000 ατόμων.
- Ειδική εκδήλωση στο OSPAAAL (Οργανισμός αλληλεγγύης στους λαούς της Ασίας, της Αφρικής και της Λατινικής Αμερικής).

Η κατάσταση στο Πουέρτο Ρίκο.

Το Πουέρτο Ρίκο υπήρξε για 500 χρόνια αποικία, καταρχήν των Ισπανών, και στη συνέχεια των βορειοαμερικανών. Το 1898, με τη λήξη του ονομαζόμενου Ισπανο-Αμερικανικού πολέμου, η Ισπανία

αναγκάστηκε να παραχωρήσει στις Ην. Πολιτείες το νησί, υπακούοντας στη συνθήκη που υπογράφηκε μεταξύ Ισπανίας, Γαλλίας και Ην. Πολιτειών. Κανείς δε ρώτησε το λαό του Πουέρτο Ρίκο, παραβιάζοντας τη Χάρτα Αυτονομίας που είχε υπογραφεί μεταξύ Ισπανίας και Πουέρτο Ρίκο, σύμφωνα με την οποία το status του νησιού δε μπορούσε να αλλάξει χωρίς την συμφωνία του Πουέρτο-Ρικάνικου λαού. Οι Ην. πολιτείες κήρυξαν στρατιωτικό νόμο, εγκατέστησαν αμερικάνο κυβερνήτη και βάσει προγράμματος, κατέστρεψαν την αγροτική οικονομία, υποτίμησαν το νόμισμα και επέβαλαν την υπηκοότητα στους κατοίκους του. Οι άντρες κατατάχθηκαν υποχρεωτικά στον Β. Αμερικάνικο στρατό, στα σχολεία επέβαλαν τη διδασκαλία των αγγλικών και της αμερικανικής ιστορίας, οι γυναίκες υπέστησαν στείρωση και στο νησί εγκαταστάθηκαν 21 στρατιωτικές βάσεις.

Ωστόσο υπήρχαν πάντοτε Πορτορικανοί, άντρες και γυναίκες αντιστάθηκαν στην εξουσία των κυβερνήσεων των Ην. Πολιτειών, είτε διεκδικώντας την ανεξαρτησία, είτε παίρνοντας τα όπλα ενάντια στον αποικιοκράτη οι οποίοι λογοκρίθηκαν, εγκληματοποιήθηκαν και τιμωρήθηκαν, κατά τη διάρκεια δεκαετιών, ακόμη και με συνοπτικές εκτελέσεις.

Οι διεθνείς συνθήκες καταδικάζουν την αποικιοκρατία ως έγκλημα και αναγνωρίζουν στους αποικιοκρατούμενους λαούς το δικαίωμα να θέσουν τέλος στην αποικιοκρατία με οποιοδήποτε μέσο διαθέτουν. Τα Ηνωμένα Έθνη αναγνωρίζουν πως αυτοί οι νόμοι ισχύουν και για τη περίπτωση του Πουέρτο Ρίκο. Παρόλα αυτά, οι Ην. Πολιτείες συνεχίζουν να κρατούν πορτορικανούς πολιτικούς κρατούμενους και κρατούμενους πολέμου, παραβιάζοντας τους διεθνείς νόμους.

(πηγή Arm the Spirit)

Μήνυση κατά Shell για το ρόλο της στη Νιγηρία

Οι οικογένειες του Ken Saro-Wiwa και του John Kruinen κατέθεσαν μήνυση σε δικαστήριο της Νέας Υόρκης κατά της Royal Dutch/Shell για την ανάμειξή της στη σύλληψη, δίκη και εκτέλεση των δύο ακτιβιστών.

Ο Ken Saro-Wiwa ήταν ηγέτης του Κινήματος για την Επιδίωξη του Λαού του Ογκόνι (MOSOP), ενώ ο John Kruinen ήταν αντιπρόεδρος της νεολαίας του MOSOP. Μαζί με 7 άλλους, καταδικάστηκαν και εκτελέστηκαν το Νοέμβριο του 1995, γεγονός που προκάλεσε διεθνείς αντιδράσεις, τόσο για την εκτέλεση, όσο και για τη νομική διαδικασία που ακολούθησε η νιγηριανή χούντα.

Η μήνυση καταδεικνύει τους στενούς δεσμούς ανάμεσα στη Shell και τη νιγηριανή κυβέρνηση. Σύμφωνα με εκπρόσωπο του Κέντρου για τα Συνταγματικά Δικαιώματα, δικηγόροι του οποίου συμμετέχουν στην υπόθεση, "από την κλήση του στρατού για να καταπνίξει ειρηνικές διαδηλώσεις σε περιοχές όπου η εταιρεία είχε δραστηριότητες, μέχρι τη δωροδοκία μαρτύρων στη δίκη των Saro-Wiwa και Kruinen, η Shell είχε άμεση συμμετοχή στις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων του λαού του Ογκόνι. Εταιρίες που βγάζουν κέρδη από εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας, δεν θα πρέπει να λειτουργούν ανενόχλητες στις ΕΠΑ."

Οι μηνυτές τονίζουν πως οι νόμοι δεν πρέπει να ισχύουν μόνο για άτομα, και ότι οι επιχειρήσεις πρέπει να δίνουν λόγο για τις συνέπειες των ενεργειών τους. Η Shell κατηγορείται για φόνους καθώς και εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας.

πηγή: Project Underground

Έρευνα κατά του "Radikal"

Μετά την αποτυχημένη απόπειρά τους να εμποδίσουν την πρόσβαση στο απαγορευμένο περιοδικό "Radikal" μέσω του Internet, οι γερμανικές αρχές προχώρησαν σε μια ακόμη ασυνήθιστη ενέργεια εναντίον του. Έκαναν, σε συνεργασία με την ολλανδική αστυνομία, έφοδο σε σπίτι όπου υπήρχε συμμετοχή στο περιοδικό, στην Ολλανδία.

Στις 11 Δεκεμβρίου, 16 γερμανοί και ολλανδοί αστυνομικοί, με τη βοήθεια κλειδαρά, εισέβαλλαν σε ένα σπίτι στο χωριό Vaals της Ολλανδίας. Ένα άτομο που βρισκόταν εκείνη την ώρα μέσα, τους αντιλήφθηκε αφού είχαν ήδη αρχίσει να ψάχνουν. Αρνήθηκαν να εξηγήσουν τους λόγους της εισβολής και είπαν μόνο ότι είχαν ένταλμα έρευνας που είχε εκδοθεί στην Καρλσρούη. Έφυγαν μετά από δύο ώρες, παίρνοντας μαζί τους δύο υπολογιστές, δισκέτες, φωτογραφίες, ένα φυλλάδιο και μερικά αυτοκόλλητα του "Radikal".

Αργότερα την ίδια μέρα, έγινε έρευνα στο σπίτι της μητέρας ενός από τους ενοίκους στη Γερμανία. Όπως ανακοινώθηκε αργότερα, σκοπός της επιχείρησης ήταν να βρεθούν "έντυπα του Radikal, κατάλογοι συνδρομητών και πληροφορίες για τα οικονομικά του". Το συγκεκριμένο άτομο κατηγορείται για την έκδοση και διανομή του Radikal.

Αξίζει να σημειωθεί ότι το Radikal είναι απαγορευμένο μόνο στη Γερμανία. Στην Ολλανδία, όπως και οπουδήποτε αλλού, η κυκλοφορία του είναι νόμιμη. Παρ' όλα αυτά, οι ολλανδικές αρχές έσπευσαν να βοηθήσουν τους γερμανούς ομολογούς τους. Φαίνεται πως η διακρατική συνεργασία των δυνάμεων καταστολής προχωράει με ταχύτατους ρυθμούς.

Από δελτίο τύπου του:

Solidarity Group Political Prisoners
PO Box 3762
100 AN Amsterdam
The Netherlands

Εκστρατεία κατά της NIKE

Αυξάνονται οι πιέσεις κατά της πολυεθνικής αθλητικών ειδών NIKE και της νεοαποικιακής πολιτικής που εφαρμόζει, παραβιάζοντας ανθρώπινα και εργασιακά δικαιώματα στα εργοστάσιά της στην Ινδονησία και το Πακιστάν. Η κίνηση Working Group on Nike απαιτεί:

- να σεβαστεί τα συνδικαλιστικά δικαιώματα των εργαζόμενων σ' αυτά,
- να πληρώνει μισθούς που επιτρέπουν την επιβίωση, τουλάχιστον, των εργαζόμενων,
- να σταματήσει να εκμεταλλεύεται παιδιά.

Το Συμβούλιο Εργατών στα Αθλητικά Παπούτσια της Ινδονησίας έχει υποβάλλει πρόταση στην εταιρία τόσο για την παρουσία παρατηρητών, όσο και για τη διαδικασία διαπραγματεύσεων, ενώ τοπικές μη-κυβερνητικές οργανώσεις έχουν προσφερθεί να παίξουν το ρόλο του παρατηρητή, η NIKE, όμως, προτιμά να διατηρεί δικούς της παρατηρητές, των οποίων οι αναφορές δε δημοσιεύονται καν. Οι παρατηρητές αυτοί δεν γνωρίζουν ούτε για παιδική εργασία στο Πακιστάν, ούτε για την κλήση ινδονησιακού στρατού ενάντια σε νόμιμες εργατικές δραστηριότητες.

Η NIKE, μετά από τις πιέσεις εργατικών ενώσεων και ινδονησιων εργατών, κάνει μια προσπάθεια να βελτιώσει την εικόνα της και έχει κάνει μερικές παραχωρήσεις, προσπαθεί όμως με κάθε τρόπο να αποφύγει το διάλογο με τις ινδονησιακές οργανώσεις και το Working Group on NIKE, ενώ αρνήθηκαν έστω και να συναντηθούν με παράνομα απολυμένη απεργό από την Ινδονησία, που έφτασε ως τα κεντρικά γραφεία της εταιρίας, στο Όρεγκον των ΕΠΑ. Σιγά σιγά όμως, οργανώνεται ένα διεθνές κίνημα με στόχο να εξαναγκαστεί σε σεβασμό των δικαιωμάτων των εργαζόμενων στα εργοστάσιά της.

Πληροφορίες Campaign for Labor Rights
(541)344-5410 1247 E Street SE
Washington DC 20 003 USA

Απεργία ανθρακωρύχων στη Ρωσία

Η πλειοψηφία των ρώσων ανθρακωρύχων βρίσκεται εδώ και μέρες σε απεργία διαρκείας, που κάλεσε η Ένωση Εργατών στη Βιομηχανία Άνθρακα. Σύμφωνα με την Ένωση, 161 από τα 189 ορυχεία έχουν σταματήσει τη λειτουργία τους. Οι ανθρακωρύχοι διαμαρτύρονται, μ' αυτόν τον τρόπο, για τις καθυστερήσεις στην πληρωμή τους και τις κακές συνθήκες εργασίας. Ο πρόεδρος της Ένωσης τους υπολογίζει τα χρήματα προς τους εργάτες, μόνο από καθυστερούμενους μισθούς, σε 468 εκατομμύρια δολάρια.

Ο ρώσος υπουργός οικονομικών Alexander Livshits υποστηρίζει πως η κυβέρνηση είναι υπεύθυνη μόνο για το 10% των καθυστερούμενων οφειλών, και ότι έχει επενδύσει μεγάλα ποσά στη βιομηχανία άνθρακα, περιλαμβανομένου ενός δανείου ύψους 230 εκατομμυρίων δολαρίων από την Παγκόσμια Τράπεζα.

Επίσης, σε μια προσπάθεια της τελευταίας στιγμής ν' αποσοβήσει την απεργία, διέθεσε έκτακτα κονδύλια για "κοινωνική υποστήριξη" των επιχειρήσεων άνθρακα. Εκπρόσωπος, όμως, των συνδικαλιστών χαρακτήρισε αυτή την ενέργεια ημίμετρο, που δεν μπορεί να λύσει τα προβλήματα.

Η βιομηχανία άνθρακα έχει πληγεί από σοβαρές περικοπές στην κρατική χρηματοδότηση, από την οποία εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό. Επιπλέον, ακόμα και τα ποσά που έχουν εγκριθεί, καθυστερούν να καταβληθούν.

Η οξυμένη κατάσταση έχει οδηγήσει την πλειοψηφία των εργατών σε υποστήριξη της απεργίας διαρκείας στις περισσότερες περιοχές, ενώ σε κάποιες απ' αυτές, όπως το Rostov, οι δάσκαλοι, οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία και οι συνταξιούχοι, που παραμένουν απλήρωτοι για μήνες, συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις.

Οι ανθρακωρύχοι της ανατολικής Σιβηρίας έκαναν μόνο 24ωρη απεργία διαμαρτυρίας, γιατί η αναστολή των εργασιών κάτω από τις ακραίες καιρικές συνθήκες της περιοχής είναι αδύνατη, ενώ σε μερικά ορυχεία δεν συμμετείχαν στην απεργία, αν και συμφωνούν με τα αιτήματα, ένα από τα οποία είναι η παραίτηση της ομοσπονδιακής κυβέρνησης.

Σε γενικές γραμμές, η υπομονή των ανθρακωρύχων έχει εξαντληθεί, μετά από χρόνια καθυστέρησης δεδουλευμένων. Ο πρόεδρος της ένωσης, Vitaly Budko, προειδοποιεί: "Οι ανθρακωρύχοι θα σταματήσουν να ζεσταίνουν τη Ρωσία δωρεάν".

Η ίδρυση της ΑΙΤ και ο αναρχοσυνδικαλισμός

«Η παραγωγική στρατιά θα πρέπει να οργανωθεί όχι μόνο για την καθημερινή πάλη με τους καπιταλιστές, αλλά επίσης να προχωρήσει όταν θα έχει ανατραπεί ο καπιταλισμός. Με το να οργανωνόμαστε στο βιομηχανικό χώρο, σχηματίζουμε τη δομή της νέας κοινωνίας μέσα στο καβούκι της παλιάς».

Ιδρυτικό συνέδριο της IWW, Σικάγο, 1905

ΤΟ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ ΤΟΥ 1920, μια διεθνής συνδικαλιστική συνάντηση, αποτελούμενη από οργανώσεις του επαναστατικού συνδικαλισμού, πραγματοποιήθηκε στο Βερολίνο για να αποφασίσει σχετικά με τη στάση που θα τηρούσε απέναντι στο επικείμενο ιδρυτικό συνέδριο της «Κόκκινης Συνδικαλιστικής Διεθνούς», που προετοιμαζόταν να πραγματοποιηθεί τον επόμενο χρόνο στη Μόσχα. Η Γ' Διεθνής είχε ήδη συγκροτηθεί και με το δικτατορικό-γραφειοκρατικό μηχανισμό της προσπαθούσε να μετατρέψει ολόκληρο το ευρωπαϊκό εργατικό κίνημα σε όργανο για την εξυπηρέτηση της πολιτικής των μπολσεβίκων για την «οικοδόμηση του σοσιαλισμού». Είχε ήδη προηγηθεί μια προσπάθεια συγκρότησης μιας διεθνούς συμμαχίας των επαναστατικών εργατικών συνδικάτων, αλλά είχε αποτύχει επειδή πολλοί συνδικαλιστές διαφώνησαν με την πρόταση των μπολσεβίκων να υπαχθεί η συμμαχία στη Γ' Διεθνή. Η συνδιάσκεψη του Βερολίνου συμφώνησε σε επτά σημεία, από την αποδοχή των οποίων θα εξαρτιόταν η συμμετοχή στο σώμα του συνεδρίου. Η ουσία των σημείων αυτών ήταν η θέση για πλήρη ανεξαρτησία του συνδικαλιστικού κινήματος απ' όλα τα πολιτικά κόμματα και η αντίληψη πως η σοσιαλιστική ανοικοδόμηση της κοινωνίας μπορούσε να πραγματοποιηθεί απ' τις οικονομικές οργανώσεις των ίδιων των παραγωγικών τάξεων. Τον επόμενο χρόνο, στο συνέδριο της «Κόκκινης Συνδικαλιστικής Διεθνούς» στη Μόσχα, οι τάσεις, που υποστήριζαν το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας μέσα από την αυτόνομη-άμεση δράση των επαναστατικών συνδικάτων, μειοψήφισαν και οι μπολσεβίκικες αντιλήψεις για την οργάνωση του συνδικαλιστικού κινήματος κυριάρχησαν.

Στα πλαίσια αυτά έγινε μια δεύτερη διεθνής συνάντηση στο Βερολίνο στην οποία πήραν μέρος όλες οι συνδικαλιστικές οργανώσεις που υποστήριζαν τον επαναστατικό μετασχηματισμό της κοινωνίας από τους ίδιους τους παραγωγούς και διαφωνούσαν με τη γραφειοκρατική και συγκεντρωτική πολιτική της Γ' Διεθνούς. Η συνάντηση αυτή κράτησε από τις 25 Δεκεμβρίου του 1922 ως τις 2 Γενάρη του 1923. Συμμετείχαν η FORA από την Αργεντινή με 200.000 μέλη, οι «Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου» από τη Χιλή με 20.000 μέλη, η FAU από τη Γερμανία με 120.000 μέλη, η NAS από την Ολλανδία με 22.500 μέλη, η USI από την Ιταλία με 500.000 μέλη, η NSF από τη Νορβηγία με 20.000 μέλη, η CGPT απ' την Πορτογαλία με 150.000 μέλη και άλλες οργανώσεις του ανεξάρτητου επαναστατικού συνδικαλισμού από τη Γαλλία και τη Λατινική Αμερική. Η CNT εκείνη την εποχή αγωνιζόταν ενάντια στη δικτατορία του Πρίμο ντε Ριβέρα και δεν είχε στείλει αντιπροσωπεία, υιοθέτησε όμως τις αποφάσεις του συνεδρίου του Βερολίνου στο παράνομο συνέδριο που πραγματοποίησε τον Οκτώβριο του 1923 στη Σα-

ραγόσα. Στη λήξη του συνεδρίου του Βερολίνου ανακοινώθηκε η ίδρυση της Διεθνούς Ένωσης Εργατών (Α.Ι.Τ.). Υιοθετήθηκε μια διακήρυξη αρχών που αποτελούσε μια πλήρη σύνοψη των αντιλήψεων του αναρχοσυνδικαλισμού: «Ο επαναστατικός συνδικαλισμός είναι δηλωμένος εχθρός κάθε μορφής οικονομικών και κοινωνικών προνομίων και επιδιώκει τη συγκρότηση ελεύθερων κοινοτήτων και διοικητικών οργάνων των αγροτικών και βιομηχανικών εργατών, στη βάση ενός ελεύθερου συστήματος εργατικών συμβουλίων εντελώς απελευθερωμένων από οποιοδήποτε κόμμα ή κυβέρνηση. Στη θέση της κρατικής πολιτικής και των πολιτικών κομμάτων, αντιπαραθέτει την οικονομική οργάνωση των εργατών, στη θέση της διακυβέρνησης των ανθρώπων αντιπαραθέτει τη διαχείριση των πραγμάτων. Κατά συνέπεια, έχει ως στόχο όχι την κατάκτηση της εξουσίας, αλλά την κατάργηση κάθε κρατικής λειτουργίας μέσα στην κοινωνική ζωή. Πιστεύει ότι μαζί με το προνόμιο της ιδιοκτησίας θα πρέπει επίσης να εξαφανισθεί η κυριαρχία κι ότι κάθε μορφή κράτους, συμπεριλαμβανομένης και της δικτατορίας του προλεταριάτου θα αποτελεί πάντοτε πηγή νέων προνομίων και ποτέ ένα όργανο απελευθέρωσης».

Η Α.Ι.Τ. ήταν η διεθνής ένωση όλων εκείνων των συνδικαλιστικών οργανώσεων που είχαν εμπνευσθεί από τον επαναστατικό συνδικαλισμό και πολλές από αυτές υιοθέτησαν ανοιχτά τον αναρχοσυνδικαλισμό, με κύριο εκφραστή την ισπανική CNT, και έθεταν ως στόχο τους την εγκαθίδρυση του ελευθεριακού κομμουνισμού. Ο αναρχοσυνδικαλισμός είναι η κοινωνική-ιστορική δημιουργία μιας σειράς επαναστατικών εγχειρημάτων που έχουν την αφετηρία τους στην Α' Διεθνή. Η τάση της Α' Διεθνούς που είχε επιρραστεί από τις ιδέες του Μπακούνιν θεωρούσε ότι οι οικονομικές οργανώσεις των εργατών θα έπρεπε να αποτελέσουν τον κοινωνικό πυρήνα μιας επερχόμενης σοσιαλιστικής οικονομίας και σε συνδυασμό με την πολιτική διοίκηση των εργατικών συμβουλίων θα συγκροτούσαν τα σπέρματα της νέας κοινωνίας.

Στην δεκαετία που προηγήθηκε του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, υπήρχε μια διάχυτη απογοήτευση εξαιτίας της συμβιβαστικής πολιτικής των σοσιαλιστικών κομμάτων που όλο και πιο πολύ προσδόνονταν στην πολιτική και ιδεολογική σφαίρα των εθνικών κρατών και ο σοσιαλισμός άρχισε να χάνει τον επαναστατικό του χαρακτήρα, εγκαταλείποντας την ιδέα για μια επαναστατική κατάργηση του καπιταλισμού και την αντικατάστασή του από μια κοινωνία πολιτικής και οικονομικής ισοσότητας. Πολλοί εργάτες που είχαν αγωνιστεί σκληρά, βλέποντας τις συνδικαλιστικές τους οργανώσεις να μετατρέπονται σε όργανα εξυπηρέτησης των στενών πολιτικών συμφερόντων της σοσιαλδημοκρατίας ή σε πεδίο ανταγωνισμού αντίπαλων πολιτικών σχηματισμών, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει αλληλεγγύη μεταξύ των συνδικαλιστι-

κών οργανώσεων και οι απεργίες να αποτυγχάνουν λόγω εσωτερικών πολιτικών έριδων τη στιγμή που οι οικονομικές και εργασιακές συνθήκες γινόντουσαν όλο και πιο αφόρητες, συνειδητοποίησαν ότι έπρεπε να σχηματίσουν οργανώσεις ανεξάρτητες από τα πολιτικά κόμματα. Να σχηματίσουν δηλαδή επαναστατικά συνδικάτα, που θα ενίσχυαν τα οικονομικά τους αιτήματα ενώ ταυτόχρονα θα προετοίμαζαν τα οργανωτικά σχήματα για τη διέθυνση της κοινωνίας σύμφωνα με τις σοσιαλιστικές αρχές της ισότητας και της ελευθερίας.

Μια τέτοια οργάνωση ήταν η γαλλική CGT (στα τέλη του περασμένου αιώνα και μέχρι την περίοδο πριν τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο). Η CGT ήταν η κύρια έκφραση του επαναστατικού συνδικαλισμού, που επιρρέασε βαθιά τον αναρχοσυνδικαλισμό. Οι αναρχοσυνδικαλιστές ξεκινούσαν από την θέση ότι το επαναστατικό εργατικό συνδικάτο ήταν η καρδιά του εργατικού κινήματος και το σχολείο εκείνο όπου «οι εργάτες, σκληραγωγημένοι από τις καθημερινές τους μάχες με τον καπιταλισμό για την εξασφάλιση των στοιχειωδών δικαιωμάτων τους, θα αναπτύξουν την αλληλεγγύη μεταξύ τους και θα διαπαιδαγωγηθούν με τη σοσιαλιστική παιδεία, ώστε να ανταπεξέλθουν στις καθημερινές ανάγκες τους και να δημιουργήσουν, σύμφωνα με την ελεύθερη ομοσπονδιακή οργάνωση των εργατικών ενώσεων και συμβουλίων, την αναρχική κοινωνία» (Ρούντολφ Ρόκερ). Μεγάλη σημασία δινόταν στο εκπαιδευτικό έργο του επαναστατικού συνδικάτου που στόχο είχε να δημιουργήσει τους όρους για τη συλλογική και ελεύθερη διαχείριση των καθημερινών αναγκών παράλληλα με την άμεση πάλη. Οι αναρχοσυνδικαλιστές είχαν υιοθετήσει την αρχή ότι τα μέσα ταυτίζονται με τους σκοπούς οι οποίοι πραγματώνονται με την άμεση δράση, δηλαδή την απευθείας αντιπαράθεση με τους εξουσιαστικούς μηχανισμούς και τον πολύπλοκο και συνολικό αγώνα ενάντια στην οικονομική και πολιτική κατάπιση για την καθημερινή συγκρότηση μιας κοινωνίας βασισμένης στις αξίες της αλληλεγγύης και της ελευθερίας.

Μια από τις πιο αποτελεσματικές μορφές άμεσης δράσης ήταν η κοινωνική απεργία, που στόχευε λιγότερο στα άμεσα υλικά συμφέροντα των απεργών και περισσότερο στην προστασία της κοινωνίας από τα καταστροφικά αποτελέσματα των αποφάσεων και των μεθοδεύσεων των αφεντικών. Απέβλεπε στο να έρθουν σε επαφή διαφορετικά τμήματα της εργατικής τάξης και να ενισχυθούν οι σχέσεις αλληλεγγύης, η επικοινωνία και το αίσθημα κοινωνικής ευθύνης. Η κοινωνική απεργία, σε συνδυασμό με τα ελευθεριακά σχολεία και τις κοινωνικές ενώσεις που ίδρυναν τα επαναστατικά συνδικάτα, η δημιουργία δηλαδή απελευθερωμένων χώρων που λειτουργούσαν ως κύτταρα μιας άλλης κοινωνίας, ήταν η άμεση απάντηση στις εκμεταλλευτικές σχέσεις. Παράλληλα, όταν η άμεση δράση των επαναστατών εργατών έπαιρνε τη μορφή της γενικής απεργίας όλων των παραγωγικών κλάδων, έκανε κατανοητή τη δύναμη της εργατικής τάξης στην προσπά-

Der Syndikalist

Organ der Freien Arbeiter-Union Deutschlands (Anarcho-Syndikalismus)

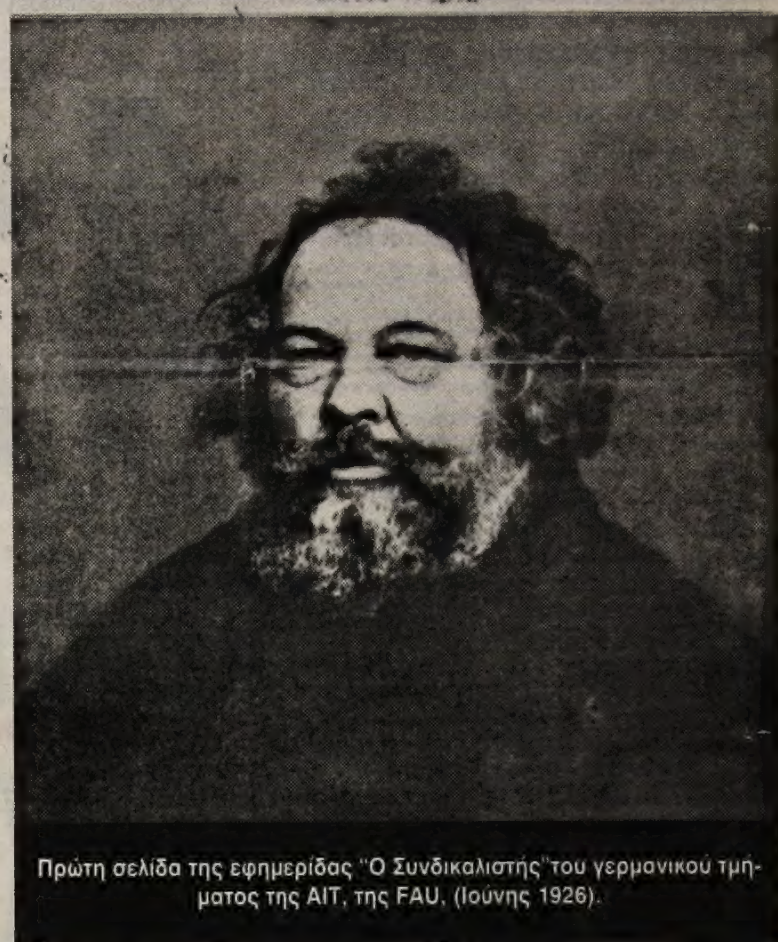

Angeschlossen der Internationalen Arbeiter Assoziation

Verantwortlich für den Inhalt: Fritz Kater, Berlin 1920. Herausgeber: Fritz Kater, Berlin 1920. Vertrieb: Fritz Kater, Berlin 1920.

VIII. Jahrgang - Nummer 26

Berlin, den 26. Juni 1921

Πρώτη σελίδα της εφημερίδας «Ο Συνδικαλιστής» του γερμανικού τμήματος της ΑΙΤ, της FAU, (Ιούνιος 1926).

θεία της για την επίτευξη των κατά καιρούς στόχων της. Αυτοί οι στόχοι μπορεί να ήταν μόνον ή κυρίως οικονομικοί, όπως στη γενική απεργία του 1902 στη Βαρκελώνη και του 1903 στο Μπιλμπάο, ή και πολιτικοί, όπως η γενική απεργία που πραγματοποιήθηκε στην Καταλωνία τον Ιούλιο του 1909 για να εξαναγκαστεί η κυβέρνηση να σταματήσει τον πόλεμο στο Μαρόκο.

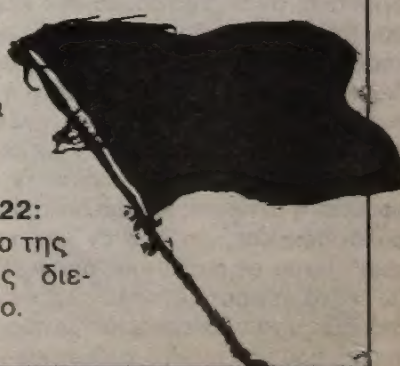
Ο αναρχοσυνδικαλισμός ήταν η πιο ολοκληρωμένη προσπάθεια για την κοινωνική επανάσταση και τη δημιουργία μιας κοινωνίας βασισμένης στην αλληλεγγύη και την ελεύθερη ανάπτυξη της ανθρωπότητας. Στον αναρχοσυνδικαλισμό βρήκαν έκφραση όλες εκείνες οι απελευθερωτικές ιδέες που ξεπήδησαν από τη Γαλλική Επανάσταση, τους αγώνες του εργατικού κινήματος του 19ου αιώνα και τις προσπάθειες ενός τμήματος του αναρχικού κινήματος για τη δημιουργία των όρων και των συνθηκών που θα έκαναν εφικτή την κοινωνική επανάσταση. Ο αναρχοσυνδικαλισμός ήταν η προσπάθεια καθολικής χειραφέτησης της εργατικής τάξης που προσέκρουε σε ένα διαρκώς μεταβαλλόμενο καπιταλισμό, στην αδυναμία του εργατικού κινήματος να απαγκι-

στωθεί από τις ιεραρχικές και γραφειοκρατικές οργανώσεις, στις φασιστικές και ναζιστικές οργανώσεις, στο σταλινισμό. Μερικές φορές ο αναρχοσυνδικαλισμός δεν κατάφερε να αντισταθεί σε λογικές που υποστήριζαν μια επανάσταση που θα πραγματοποιούνταν χάρη στον βολонταρισμό των πιο μαχητικών τμημάτων της εργατικής τάξης, τα οποία στη συνέχεια θα ακολουθούσαν οι «μάζες». Άλλοτε πάλι υποβιβάζταν απλά σε ένα ριζοσπαστικό διεκδικητικό συνδικαλισμό. Ωστόσο, παρά τα διάφορα κατά καιρούς λάθη του αναρχοσυνδικαλισμού, αυτό το οποίο αποτελούσε την ουσία του και το μεγαλύτερό του δίδαγμα, είναι ότι η άμεση και καθημερινή δράση για τη συλλογική ικανοποίηση των αναγκών των ανθρώπων, η αλληλεγγύη και ο πόθος για ελευθερία είναι αυτά που μπορούν να διευρύνουν και να απελευθερώσουν την κοινωνική συνείδηση, απελευθερώνοντας «χώρους» και «χρόνους» μέσα στην κοινωνία, διευρύνοντας τις δυνατότητες δράσης ενός αγώνα για μια ανθρωπότητα που θα ζει σε συνθήκες ελευθερίας, δικαιοσύνης και αξιοπρέπειας.

20 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ 1919: Ίδρυση της γερμανικής αναρχοσυνδικαλιστικής ομοσπονδίας (FAU).

21 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ 1907: Αιματηρή καταστολή γενικής απεργίας στη Χιλή με χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες.

25 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ 1922: Ιδρυτικό συνέδριο της αναρχοσυνδικαλιστικής διεθνούς (ΑΙΤ), στο Βερολίνο.

Πρόθεσή μου με αυτό το κείμενο είναι, με αφορμή την απεργία πείνας στην οποία βρίσκομαι, να αναφερθώ πάνω σε κάποια ζητήματα που αφορούν τη γενικότερη λειτουργία της δικαιοσύνης. Αναγνωρίζω πως τα όσα γράφω είναι μάλλον σκόρπιες και ασύνδετες παρατηρήσεις, παρά κάποια, υποτυπώδης έστω, ανάλυση. Ούτε ο χώρος, αλλά ούτε και οι υποκειμενικές μου δυνατότητες αυτή τη στιγμή, επιτρέπουν κάτι περισσότερο. Θεωρώ όμως πως η θέση μου από την άλλη πλευρά του μαντρότοιχου, ακόμα κι έτσι, μπορεί να συνεισφέρει σε μια πιο σφαιρική κατανόηση του οικοδομήματος της αστικής δικαιοσύνης στην Ελλάδα. Όπως και να το κάνεις, η φυλακή είναι το τέλος του δρόμου, το σημείο που προσφέρεται καλύτερα από όλα για συμπεράσματα.

1 **ΈΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΙΟ ΕΥΚΟΛΑ** και συνηθισμένα λάθη, τόσο για ένα κρατούμενο, όσο και για κάποιον που εξετάζει το θέμα, είναι η ανάγνωση του όλου συστήματος μέσα από μια Καφκική λογική. Πράγματι, θυμίζει έντονα τη "Δίκη", η θέση ενός κατηγορούμενου από την ώρα που πατάει το πόδι του στην αστυνομία. Καταρχήν, μόλις περάσει το σοκ της ανάκρισης, των απειλών και των "σωματικών πιέσεων", έχει ν' αντιμετωπίσει μια δυσάρεστη αλήθεια: ποτέ, ούτε καν μετά τη δίκη, δεν πρόκειται να μάθει για τι ακριβώς κατηγορείται. Δεν είναι μόνο το παζάρι για τις κατηγορίες που θα συνεχιστεί μέχρι τον ανακριτή ("αν δώσεις τούτα, θα σου κόψουμε εκείνες τις δύο", κλπ), ούτε καν τα off the record διαβιβαστικά που οι ίδιοι οι μπάτσοι σου δηλώνουν ότι θα σε ακολουθούν σ' όλη την πορεία σου. Είναι η ξεκάθαρη απειλή πως ανεξάρτητα του πόσος χρόνος θα περάσει, θα υπάρχει πάντα η πιθανότητα τελειώς απρειδοποιήτα και αναίτητα, ο κύκλος της δίωξης να ξαναρχίσει κι εσύ όλον αυτό τον καιρό να έχεις κάνει μια τρύπα στο νερό.

2 **ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ**, η αίσθηση αυτή εντείνεται. Σε πρώτη φάση είναι η εσωτερική δομή των "καταστημάτων", τόσο από την πλευρά της διοίκησης, όσο και της καθημερινότητας του κρατούμενου. Αντιμετωπίζεις ένα απόλυτο χάος χωρίς καμμία συνοχή, που, πέρα από τις τυπικότητες, επιβεβαιώνει τη φήμη πως "εδώ μέσα γίνονται τα πάντα". Κι όμως, αργότερα συνειδητοποιείς πως τα πράγματα δεν είναι ακριβώς έτσι, πως αυτή η μηχανή παραείναι καλολαδωμένη... Μέσα σ' αυτό το κλίμα, μέσα απ' όσους συναναστρέφονται κι από όσα ακούς, χάνεις και την τελευταία αυταπάτη πως ο "νόμος" είναι κάτι κατανοησίμο και συγκεκριμένο. Οι δικηγόροι θα βοηθήσουν κι αυτοί. Ακούγοντας τις ατομικές ιστορίες των άλλων, βλέποντας τις πορείες των διαφόρων δικών, μελετώντας φακέλους, καταλήγεις στη βασική αλήθεια πως **ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΠΙΘΑΝΑ**. Για παράδειγμα: μια ένοπλη ληστεία μπορεί να έχει ποινή από 2,5 έως 25 χρόνια¹, που, ας πούμε, σημαίνει ότι θα κάτσεις φυλακή από καθόλου έως τουλάχιστον 12 χρόνια (αν κάνεις λίγα μεροκάματα κι αν στην τριετία δεν σε μπλέξουν πουθενά). Ο δύσπιστος, θα σχολιάσει πως από ληστεία σε ληστεία υπάρχει διαφορά. Φυσικά, μόνο που είναι απολύτως στα χέρια των δικωτικών αρχών το πού θα καταλήξεις: αν το δικαστήριο κάνει κέφι, θα αποδεχτεί κάποιο ή κάποια από τα ελαφρυντικά, αν οι μπάτσοι κάνουν κέφι, θα σουβάλουν καλό διαβιβαστικό, αν οι διοικήσεις των φυλακών κάνουν κέφι, θα σου δώσουν καλό χαρτί ή μεροκάματα ή μεταγωγή, αν οι εισαγγελείς κάνουν κέφι, θα σου δώσουν αναστολή στα 3/5 (με μεροκάματα), 5ήμερη άδεια, διακοπή ποινής ως το εφετείο, ή αντίθετα, καμιά δεκαριά προφυλακικές κλπ, κλπ. Κι όταν λέω "κάνουν κέφι", μιλάω με απόλυτους όρους. Γνωρίζω "κατά συρροή" ένοπλων ληστών (2 τράπεζες, ένα σουπερμάρκετ με πυροβολισμούς) που είχε ποινή 3 χρόνων και γνωρί-

ζω επίσης "πορτοφόλι" με απειλή μαχαιριού (δράστης ανήλικος) με ποινή 16 χρόνια. Και άπειρα άλλα παρόμοια που θα γέμιζαν τόμους...

3 **ΚΙ ΑΥΤΗ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ**, ακριβώς μέσα από την αντιφατικότητα της, είναι που διαμορφώνει το χαρακτήρα, αλλά και την καθημερινότητα του κρατούμενου. Όπως λέμε, τον "βάζει στο λούκι". Αν δεν το αποδεχτεί, μπαίνει σε μια

και απόλυτη, δεν σ' αφήνει όμως να ξεχάσεις πως, αν το θέλουν, **ΘΑ ΣΕ ΠΑΤΗΣΟΥΝ**, εσένα, με το συγκεκριμένο όνομα και ιστορία. Δεν αισθάνεσαι σαν κρατούμενος-νούμερο (όσο κι αν κάποιες φορές σου φέρονται έτσι) αλλά σαν προεπιλεγμένος στόχος. Πέρα από την τυποποιημένη χαρτούρα, πάντα και παντού θα βρεθεί μια φωνή που να σου ψιθυρίζει τι ακριβώς σκοπεύουν να σου κάνουν και το γιατί, άσχετα αν εσύ συχνά αρνείσαι να την ακούσεις. Είναι δύσκολο, το κατανοώ, να εξηγηθεί αυτό, κι ακόμα πιο δύ-

βρείτε τα στο εφετείο², αμέσως μετά την παράλογη καμπάνα; Μήπως θα πρέπει ν' αναφερθούμε στην αδιανόητη απόσταση που χωρίζει το μέγεθος των ποινών ανάμεσα σε δικαστήρια σε διαφορετικές πόλεις της Ελλάδας; Ή, τέλος, για τον απόλυτο κυνισμό των εφετείων που, όταν σε αθώωνουν μετά από 4-5 χρόνια φυλακή, δεν παραλείπουν να σου υπενθυμίσουν πως **ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗΣ...**

6 **ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΝΑΦΕΡΘΟΥΜΕ** και σε μερικά οικονομικά μεγέθη. Με τελευταίο κρίκο τους 5.500 κρατούμενους, το συνολικό σύστημα καταστολής-δίωξης-απονομής δικαιοσύνης-ποινής αφορά 400 περίπου δις³ κι εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους: μπάτσους, δικαστές, δεσμοφύλακες, ιατρικό προσωπικό, δικηγόρους κλπ. Στο ποσό, θα είχε ενδιαφέρον να προσθέσουμε και την παραοικονομία που ξεκινάει από δικηγορικές αμοιβές πολλαπλάσιες των δηλωμένων, προχωράει στη μάλιστα των πληρωτέων ποινών και φτάνει στα υπαρκτά ή ψεύτικα λαδώματα ύψους πολλών εκατομμυρίων το καθένα. Και πως μπορούμε να ξεχάσουμε τα οικονομικά μεγέθη της παρανομίας (π.χ. ηρωίνη, "μεγάλες δουλειές") που ανθεί και ξεκινά από τις φυλακές. Μήπως μιλάμε για ένα τεράστιο οικονομικό οργανισμό; Δεν αντέχω να μην αναφέρω πως τα κέρδη μόνο από τις καντίνες (δηλαδή τα λεφτά των κρατουμένων και των οικογενειών τους) έφτασαν πέρσι τα 400 εκ. και είναι άγνωστο που κατέληξαν³. Τέλος, σε κοινωνικό επίπεδο, πέρα από τους εργαζόμενους, πρέπει να προσθέσουμε κι όσους εμπλέκονται έμμεσα, όπως τις οικογένειες των κρατουμένων, όσους βρίσκονται υπό καθεστώς αναστολής ή εγγύησης, τους "φιλόφιλους" και το παπαδαριό, τα MEDIA και πάει λέγοντας. Ε, τελικά έχουν πολλούς καλούς λόγους για να συντηρούν τη "δικαιοσύνη" ως έχει...

7 Οι παραπάνω παρατηρήσεις πρέπει να γίνει κατανοητό ότι γίνονται έξω από μια σταθερή και συγκεκριμένη πολιτική οπτική. Αν σκοπεύουν να καταδείξουν κάτι, αυτό είναι η γενικευμένη υποκρισία και ο κίνδυνος που ενέχει για έναν απλό άνθρωπο ένα σύστημα που οικειοποιείται την έννοια της δικαιοσύνης. Από τη σκοπιά μου ως αναρχικού, όλα αυτά ήταν αναμενόμενα κι επίσης εξαιρετικά λογικά. Θα ήταν τελειώς παράλογο σε μια άδικη κι απάνθρωπη κοινωνία να υφίσταται και να εφαρμόζεται η δικαιοσύνη, θα ήταν σαν να ταύτιζαν τη θανατική ποινή με την αυτοκτονία.

Σαν αναρχικός κρατούμενος πλέον, τα όσα σήμερα αντιμετωπίζω, είναι τα ίδια που αντιμετωπίζει ο οποιοσδήποτε απλός κρατούμενος. Το 18μηνο π.χ. ήταν ένας μύθος για τους κρατούμενους κι αυτό το ξέρουν όλοι στις φυλακές. Αν κάτι αλλάζει στη δική μου περίπτωση, είναι ότι δεν είμαι διατεθειμένος να αποδεχτώ μερικές καταστάσεις. Η δύναμη της "δικαιοσύνης" είναι αναμφίβολη, το μόνο που μου δίνεται η ευκαιρία να κάνω, είναι να μην της επιτρέψω να γίνει απεριόριστη. Ξέρω πως κάτι τέτοιο εγείρει ερωτήματα κι ίσως αβαντάρει χίμαιρες για "αποτελεσματικές μεταρρυθμίσεις". Δεν έχω όμως άλλη επιλογή. Εκτός από την επιτυχία του δικού μου αγώνα πάντως, θα ήθελα όσο τίποτα να δω την τύχη μερικών αξιόλογων ανθρώπων εδώ μέσα να γίνει λιγότερο υπόλογη της εξουσίας, όσο κι αν τέτοιες ευχές δεν προσφέρουν τίποτα.

Σπύρος Δαπέργολας, 14 Δεκέμβρη 1996

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Σύμφωνα με τον "Νόμο 380 περί ληστείας" ορίζεται ποινή από 5 έως 15 χρόνια. Τα ελαφρυντικά μπορούν να αφαιρέσουν έως 3 χρόνια. Οπλοφορία-οπλοκατοχή ξεκινούν από 1 χρόνο κι αν προστεθούν διάφορα πιθανά συμβάντα μπορεί να φτάσουν (χωρίς ανθρωποκτονία ή απόπειρα) έως και πάνω από 10 χρόνια.
2. Σύμφωνα με τον περσινό προϋπολογισμό.
3. Εφημερίδα των κρατούμενων Δικαστικών Φυλακών Κορυδαλλού "Δυνάμενος", τεύχος 2.

42

ΜΕΡΕΣ

ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΠΕΙΝΑΣ

ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

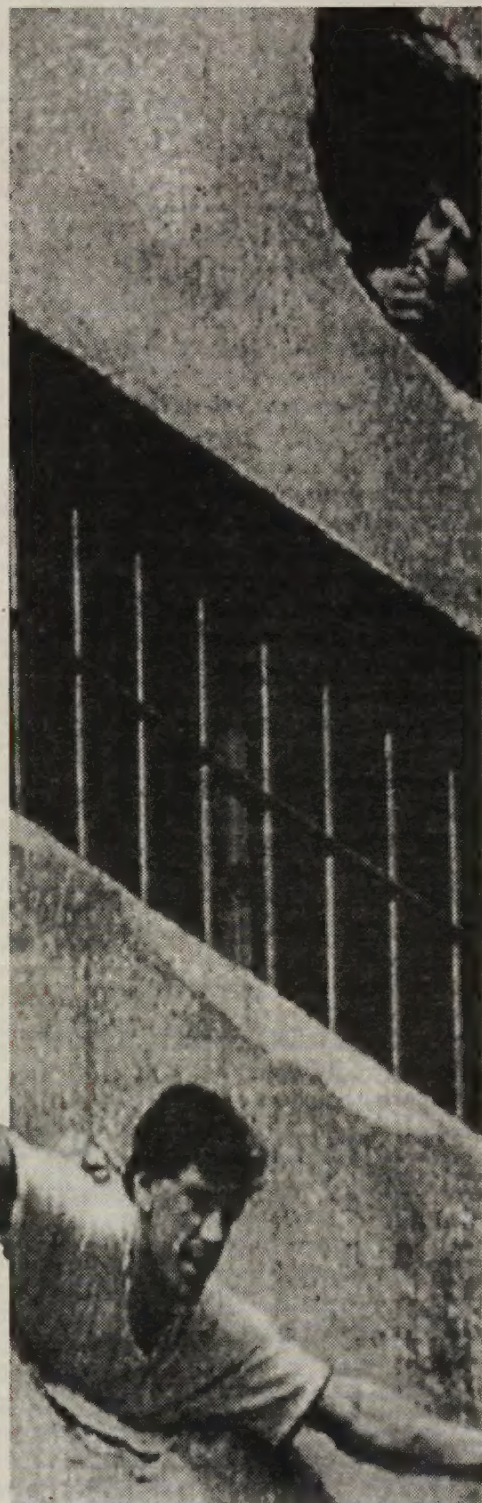
ΚΑΙ

ΦΥΛΑΚΗ

Αυτό το κείμενο γράφτηκε από το Σπύρο Δαπέργολα για μια κεντρική εκδήλωση αντιπληροφόρησης που θα πραγματοποιούσε η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στη Θεσσαλονίκη. Η εκδήλωση τελικά -για λόγους ανεξάρτητους της Πρωτοβουλίας- θα πραγματοποιηθεί αρχές Γενάρη.

μικρή μειοψηφία και περνά σ' ένα ιδιότυπο αντάρτικο ανυπακοής, έως ότου, είτε, (όπως σπάνια συμβαίνει) "να την κάνει", είτε (συνήθως) να "σπάσει" μέσα από τα νάρκωτικά, τον μικρόκοσμο της "καταξίωσης", ή κάποια άλλη από τις πολλές ανάλογες παγίδες. Αν το αποδεχτεί, θα γίνει κρέας που κομματιάζεται στα γρανάζια της βιομηχανίας της ελπίδας. Το μέσο, ο δικηγόρος, η αίτηση, "σε δύο μήνες είμαι έξω"... Κι ως τότε, συνεχίζεται το κυνήγι της μαστούρας, κι 200άρες πέφτουν στους δικηγόρους και τα εκατομμύρια για τα λαδώματα... Εξεγέρσεις και κόντρα εξεγέρσεις (μ' όλη τη μοναξιά που γεννάει η παγερή αδιαφορία εκείνων απ' τους απέξω που κάθε άλλο από το να αδιαφορούν θα έπρεπε), νέοι νόμοι με απολύτως καμμία εφαρμογή, παρά τα επινίκια και τις μεγαλοστομίες μέσα κι έξω από τα σίδερα και τελικά μονάχα η πικρή γεύση πως τίποτα δεν πρόκειται να αλλάξει.

4 **ΑΝ ΟΜΩΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ** είναι έτσι, τί είναι αυτό που διαφοροποιεί την εικόνα της ελληνικής δικαιοσύνης από τη "Δίκη" του Κάφκα; Είναι ακριβώς η αίσθηση πως το σύστημα δεν είναι καθόλου απρόσωπο. Μπορεί η γραφειοκρατία να πνίγει, μπορεί η εξουσία να είναι αυθαίρετη

σκολο να διαχωριστεί από τη μανία καταδίωξης που αναπτύσσει ο κάθε κρατούμενος σαν άμυνα. Αρκούν όμως η ανάγνωση των πρακτικών σε δίκες, οι εισαγγελικές αγορεύσεις, αλλά και δαιμονικές εμπειρίες για να επιβεβαιωθεί αυτή η θέση.

5 Η κατάσταση αυτή θα ήταν παράλογο να μη σχετίζεται με τις δομές και τη λειτουργία των ανόλογων αρχών. Η σχεδόν τυφλή αποδοχή από το δικαστικό σώμα ακόμα και του πιο απίθανου σεναρίου που πλασάρει η αστυνομία, η απόλυτη υπεροχή που έχει η οποιαδήποτε επιβαρυντική κατάθεση (ειδικά αν πρόκειται για κατάθεση αστυνομικού) και ο χλευασμός που συχνά αντιμετωπίζουν οι υπερασπιστικές σταθές (και στην εισαγγελία και στις δικαστικές αίθουσες)... Η ύπαρξη συγκεκριμένων ανακριτών και δικαστών που ο ρόλος τους είναι το τσεκούρωμα δείχνει πολλά, όπως και η πολιτική τοποθέτηση της πλειοψηφίας του δικαστικού σώματος (όχι πάντως ότι έχει και καμμία τρομερή σημασία) και η μέγχι πρόσφατα "ξεφωνημένη" τοποθέτηση της ηγεσίας του Άρειου Πάγου. Μήπως θα πρέπει να ν' αναφερθούμε σ' αυτό το ανέκδοτο για το πρωτοδικείο και το εφετείο και την κλασική ρήση του αδέκαστου δικαστή "τελωσπάντων,